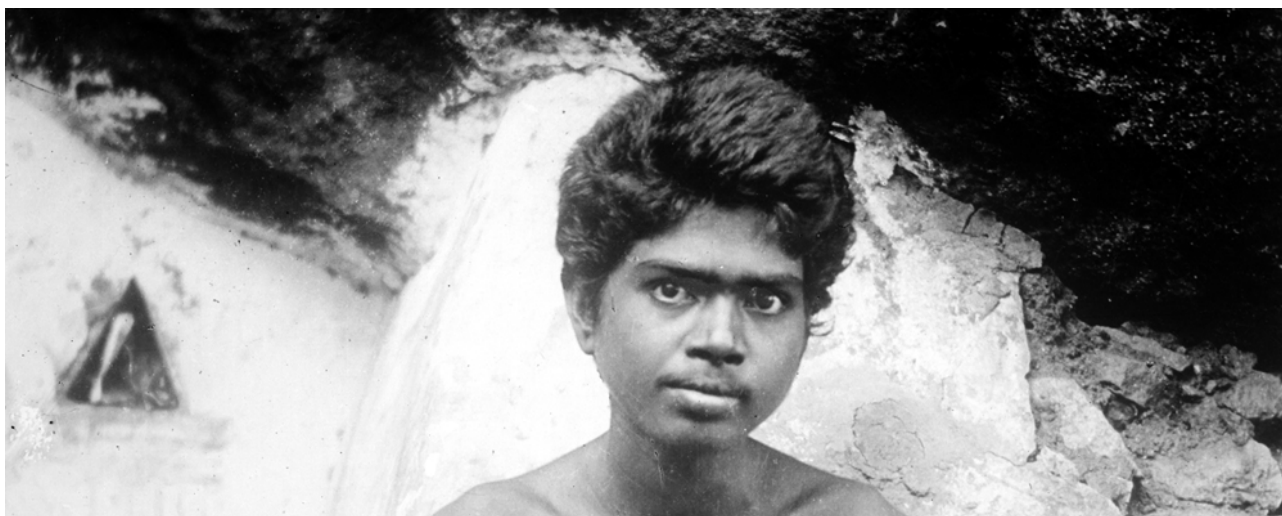

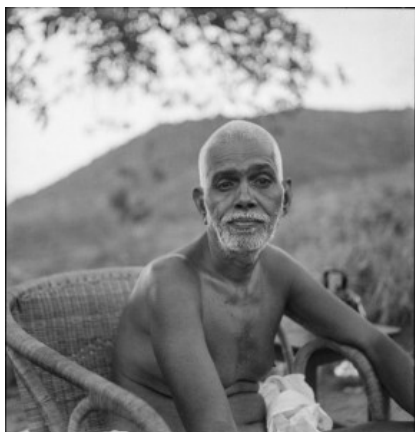
Eläminen Sri Ramana Maharshin inspiraatioissa

Bhagavan Mangopuu Luolan ulkopuolella, 1902

Dialogi David Godmanin ja Maalokin välillä. Maalok on intialainen akateemikko, joka opettaa tätä nykyä Amerikassa

Sri Ramana Maharshi, istumassa Arunachalalla.

Maalok: Ramana Maharshilla on ollut pysyvä vaikutus elämäsi. Niille meistä, jotka eivät tiedä paljon Maharshista, voisitteko kertoa joitain hänen elämänsä merkittävistä puolista, jotka ovat vaikuttaneet sinuun syvästi.

David: Noin kaksi tai kolme kertaa vuodessa joku esittää minulle tämän kysymyksen: "Tiivistä Ramana Maharshin elämä ja opetukset muutamalla sanalla ihmisille, jotka tietävät hänestä vähän tai eivät mitään." Aina on yhtä vaikeaa sanoa, mistä aloittaisi tällaisen kysymyksen kohdalla.

Sanon ensin, että Ramana Maharshi oli yksi laajimmin arvostetuimmista henkisistä hahmoista, joita 2000-luvun Intia tuotti. En voi ajatella ketään muuta ehdokasta, jota pidetään yhtä sitkeästi esimerkkinä kaikesta, mikä on parasta hindulaisessa hengellisessä perinteessä. Jokainen arvostaa häntä täydellisenä esimerkkinä siitä, minkälaisen todellisen pyhimyksen ja viisaan pitäisi olla.

Kuinka tämä tapahtui? Vielä teini-ikäisenä ollessaan Sri Ramana sai merkittävän, spontaanin kokemuksen, jossa hänen yksilöllisyytensä kuoli, jättäen hänet tilaan, jossa hän totesi todellisen identiteettinsä olevan Itse, immanentti ja transsendentti perusta. Se oli pysyvä herääminen, joka oli todella merkittävää, koska hänellä ei ollut aikaisemmin ollut kiinnostusta henkisiin asioihin. Hän lähti perhekodistaan muutamaa viikkoa myöhemmin sanomatta kenellekään minne oli menossa ja vietti loput elämästään Arunachalan juurella, pyhällä vuorella ja pyhiinvaelluskeskuksessa, joka on noin 190 kilometriä lounaaseen Chennaista.

Muutaman vuoden kuluttua - ajanjaksosta, jolloin hän oli suuressa määrin tietämätön maailmasta ja ruumiistaan - hän alkoi houkutellessa palvojia, koska hänestä huokui henkinen säteily, jonka monet hänen ympärillään olevat ihmiset kokivat rauhana tai onnellisuutena. Tämä on mielestäni hänen maineensa ja suosionsa salaisuus. Hänellä ei tullut mainetta siitä, että hän oli suuri viisas, mitä hän teki tai sanoi. Se tuli, koska ihmiset, jotka saapuivat hänen asamiinsa kaikenlaisin kysymyksin ja epäilyksin, huomasivat yhtäkkiä olevansa hiljaisia, rauhallisia ja onnellisia hänen läsnä ollessaan. Hänestä oli jatkuvaa, hyvänlaatuista energiavirtaa, joka jonkin verran haihdutti häntä tapaamaan tulleiden ihmisten henkisen ahdistuksen ja kiireisen mielen. Hän ei pyytänyt ihmisiä tulemaan. Ihmiset tulivat omasta tahdostaan. 1800-luvun amerikkalainen kirjailija kirjoitti kerran, että jos keksit paremman loukun, vaikka yritätkin piiloutua metsään, ihmiset löytävät polun ovellesi. Ihmiset löysivät polun Sri Ramanan ovelle - monien vuosien ajan hän asui hyvin saavuttamattomissa paikoissa -, koska hänellä oli jotain paljon parempaa tarjolla; hänellä oli luonnollinen kyky saada aikaan rauha ympäröivissä ihmisissä.

Sallikaa minun jatkaa tätä, koska tämä on avain ymmärtää sekä hänen tilansa että sen vaikutukset muihin ihmisiin. Kun hänellä oli lopullinen kokemus kuusitoistavuotiaana, hänen mielensä, tunteensa olla yksilöllinen henkilö katosi ikuisesti, jättäen hänet valloittamattomaan tilaan. Hän tajusi ja ymmärsi, että tämä ei ollut jokin uusi kokemus, jota välitti hänen 'minänsä', hänen tunteensa olla yksilö. Se oli sen sijaan hänen luonnollinen tilansa, jotain, joka on olemassa koko ajan, mutta jonka kokee vasta silloin, kun mieli ja sen jatkuva kiireisyys ovat poissa. Pysymällä tässä luonnollisessa ja vaivattomassa sisäisen hiljaisuuden tilassa hän jotenkin latasi ympäröivän ilmapiirin parantavalla, rauhoittavalla energialla. Ihmisistä, jotka tulivat katsomaan häntä tuli spontaanisti, onnellisia, rauhallisia ja hiljaisia. Miksi? Koska Sri Ramana itse lähetti vaivattomasti omaa kokemustaan onnellisuudesta, rauhasta ja hiljaisuudesta niin, että ihmiset, jotka olivat hänen ympärillään, saivat sisäisen aistimuksen, sisäisen tuntuman tähän tilaan, joka on luontainen meille kaikille. Minun pitäisi sanoa, että tämä voima ei rajoittunut hänen fyysiseen läheisyyteensä, vaikka se näytti olevan siellä vahvempi. Ihmiset, jotka vain ajattelivat häntä, missä he sitten olivatkin, huomasivat voivansa kokea jotain tästä rauhasta yksinkertaisesti ottamalla henkisen yhteyden häneen.

Joten, tuon taustan kerrottua, voin nyt vastata kysymykseen: "Kuka oli Ramana Maharshi ja mitkä olivat hänen opetuksensa?"

Sri Ramana Maharshi oli rauhan ja onnellisuuden elävä ruumiillistuma ja hänen 'opetuksensa' olivat kyseisen tilan emanaatiota, joka auttoi ihmisiä löytämään ja kokemaan oman sisäisen onnellisuutensa ja rauhansa.

Katya Osborne 1940-luvun puolivälissä

Jos kaikki tämä kuulostaa hiukan abstraktilta, anna minun kertoa tarina, jonka Arthur Osbornen tytär välitti minulle. 1940-luvulla heidän talonsa oli eräänlainen asuntola kaikille harhaileville ulkomaalaisille, jotka eivät löytäneet muualta asuntoa ollakseen lähellä Sri Ramanan asramia. Masentunut, rajunoloinen nainen ilmestyi eräänä iltana, jonka asram oli lähettänyt. He majoittivat hänet, antoivat hänelle aamiaista ja lähettivät hänet seuraavana aamuna tapaamaan Sri Ramanaa. Hän palasi lounasaikaan näyttäen aivan säteilevältä. Hän hehkui onnellisuudesta. Koko perhe odotti kuulla tarinan tapahtuneesta, mutta hän ei koskaan sanonut mitään vierailustaan asramiin.

Kaikki talon jäsenet odottivat dramaattista tarinaa: "Hän katsoi minua ja näin tapahtui" tai "kysyin kysymyksen ja sain sitten tämän suuren kokemuksen." Kun lounaslautaset oli korjattu pois, hänen isäntänsä eivät voineet pidättää uteliaisuuttaan enää.

"Mitä tapahtui?" Kysyi eräs heistä. "Mitä Bhagavan teki sinulle? Mitä hän sanoi sinulle?"

Nainen näytti yllättyneeltä. "Hän ei tehnyt mitään. Hän ei sanonut minulle mitään. Istuin vain koko aamun siellä ja tulin sitten takaisin lounaalle."

Hän oli ollut vain yksi uusi ihminen, joka istui muiden joukossa, mutta Sri Ramanasta lähtevä voimaa oli tarpeeksi poistaakseen elinikäinen masennus, jättäen hänelle esimakua sen alla piilevästä: omasta luonnostaan, luonnollisesta onnellisuudesta ja rauhasta.

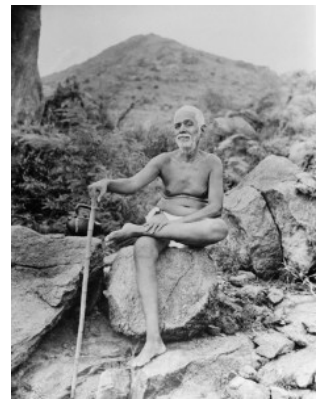
Sri Ramana Arunachalalla

Sri Ramana tiesi, että tällaisia muutoksia tapahtui hänen ympärillään jatkuvasti, mutta hän ei koskaan ottanut vastuuta niistä. Hän ei koskaan sanonut: "Muutin tämän naisen". Kun häneltä kysyttiin vaikutuksista, joita hänellä oli ihmisille, hän toisinaan sanoi, että pysymällä jatkuvasti omassa luonnollisessa rauhantilassaan, se loi jotenkin sannidhin, voimakkaan läsnäolon, joka huolehtii automaattisesti niiden ihmisten henkisistä ongelmista, jotka vierailivat hänen luonaan.

Pysymällä hiljaisuudessa, loi tämän energiakentän, joka ihmeellisesti muutti ihmisiä ympärillään.

Alkuperäinen kysymyksesi oli: "Miksi Ramana Maharshi on vaikuttanut minuun niin paljon?"

Vastaus on: "Tulin hänen sannidhiinsa ja sen katalyyttisen toiminnan kautta löysin oman rauhan, oman onnellisuuteni."

Maalok: Jos joku haluaa alkaa harjoittamaan Ramana Maharshin opetuksia, mistä ja kuinka heidän pitäisi aloittaa?

David: Tämä on toinen klassinen kysymys: ”Mitä minun pitäisi tehdä?” Kysymys itsessään on kuitenkin väärin käsitelty. Se perustuu virheelliseen oletukseen, että onnellisuus ja rauha ovat tiloja, jotka voidaan kokea yrittämällä, ponnistamalla. Kiireinen mieli peittää rauhan ja hiljaisuuden, joka on oma luonnollinen tilasi, joten jos asetat mielen tietylle vaihteelle ja käytät sitä jonkin henkisen päämäärän saavuttamiseen, otat yleensä sen pois rauhasta, ei sitä kohti. Tätä on vaikea useimpien ihmisten käsittää.

Ihmiset löysivät oman sisäisen rauhansa Sri Ramanan läsnä ollessa, koska eivät häirinneet sitä energiaa, joka hävitti heidän mielensä, heidän tunteensa olla tietty henkilö, jolla on ideoita, uskomuksia ja niin edelleen. Sri Ramanan opetusten todellinen harjoitus on pysyä hiljaa, pysyen sisäisen henkisen lepotilan tilassa, joka antaa Sri Ramanan voiman valua sydämeesi ja muuttaa sinut. Tämä voidaan tiivistää yhteen Sri Ramanan klassisesta kommentista: ”Ole vain hiljaa. Bhagavan tekee loput.”

Jos käytät ilmausta 'opetusten harjoittaminen', oletetaan seuraavaa: Sri Ramana puhuu jostakin tavoitteesta, joka on saavutettava, että hän antaa sinulle jonkin reitin, jonkin käytännön ohjeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi ja että käytät sitten voimakkaasti mieltäsi kohti tätä tavoitetta. Mieli haluaa olla vastuussa tästä operaatiosta. Se haluaa kuunnella Gurua, ymmärtää, mitä vaaditaan ja sitten käyttää itseään liikkuen määrättyyn suuntaan. Kaikki tämä on väärin. Mieli ei ole ajoneuvo, jota käytetään opetusten suorittamiseen; sen sijaan se on este, joka estää henkilöä kokemasta niitä suoraan. Ainoa hyödyllinen, tuottava asia, jonka mieli voi tehdä, on kadota.

Sri Ramana itse sanoi aina, että hänen todelliset opetuksensa annettiin hiljaisuudessa. Heille, jotka olivat kykeneviä vastaanottamaan sen, jotka henkisesti ”väistyivät tieltä”, antaen Sri Ramanan hiljaisille säteilyille mahdollisuuden työskennellä heidän puolestaan. Ulladu Narpadussa, Sri Ramanan filosofisessa runossaan, hän kirjoitti jakeessa, jota hieman muotoilen: ”Kuka voi mietiskellä sitä, mikä yksin on olemassa? Sitä ei voida mietiskellä, koska henkilö ei ole siitä erillään. Voit vain OLLA se.” Tämä on Sri Ramanan opetusten ydin. ”Ole mikä olet ja pysy sellaisenaan ilman ajatuksiasi. Älä yritä mietiskellä Itseä, Jumalaa. Pysy vain hiljaa mielen lähteessä ja koe, että olet Jumala, että olet Itse.”

Maalok: Antoiko Maharshi joitain ohjeita siitä, millaista elämää tulisi elää, joka auttaisi hengellistä harjoitusta? Tarkoitin arkipäiväisiä asioita, kuten syömistä, nukkumista, juomista, puhumista, perhettä, avioliittoa, seksuaalisuutta jne.

David: Mielestäni avainsana tässä on "maltillisuus". Hän sanoi useaan otteeseen, että maltillinen syöminen, nukkuminen ja puhuminen olivat paras apu sadhanaan. Hän ei hyväksynyt tai rohkaissut minkäänlaista liioittelua. Hän ei esimerkiksi rohkaissut ihmisiä tekemään hiljaisuuden lupauksia. Hän sanoi: "Jos et pysty pitämään mieltäsi hiljaa, mikä hyöty on pitää kielesi paikallaan?"

Sri Ramana palaamassa kävelyttä Arunachalalta.

Vaikka hän rohkaisi palvoja elämään ihmisarvoista, kunnollista elämää, hän ei koskaan määrännyt heille tiukkoja moraalisääntöjä. Hän oli onnellinen, jos harrastajat ottivat brahmacharyan luonnollisesti, mutta hän ei nähnyt paljon järkeä tukahduttaa seksuaalisia haluja. Joku kertoi hänelle kerran, että Sri Aurobindo Ashramissa miehet ja naiset nukkuivat erikseen, vaikka olivat naimisissa.

Hänen vastauksensa oli: ”Mitä hyötyä on nukkua erillään, jos halut ovat edelleen olemassa?” Jos ihmiset, joilla oli haluja ja jotka halusivat niistä päästä eroon, tulivat hänen luokseen kysyäkseen neuvoja, hän sanoisi yleensä, että meditaatio saa ne menettämään voimaansa.

Sri Ramanan mukaan et pääse eroon haluista tukahduttamalla niitä tai olemalla toteuttamatta niitä; pääset niistä eroon kiinnittämällä huomiosi Itseen.

Hän ei paheksunut naimisissa olevia ihmisiä, ihmisinä, jotka olivat antautuneet haluihinsa. Hän kertoi kerran Ranganille, yhdelle naimisissa olevalle palvojalleen, että oli helpompi toteuttaa Itse perheellisenä, kuin sannyasina.

Sri Ramana ei uskonut, että tavoista tai omaisuudesta luopuminen olisi ollut kovin hyödyllistä. Sen sijaan hän pyysi ihmisiä menemään ongelman ytimeen ja luopumaan ajatuksesta, että he olivat tiettyjä persoonia kehoissaan. Hän sanoi joskus, että vaikka luopuisit työstäsi, perheestäsi ja kaikista velvollisuuksistasi ja menisit luolaan mietiskelemään, sinun on silti otettava mielesi mukaan. Kun tämä mieli on edelleen olemassa, tyrannisoimassa sinua, et ole oikeasti luopunut mistään, mistä olisi sinulle hyötyä pitkällä aikavälillä.

Maalok: Kun aihe Ramana Maharshin opetuksista nousee esiin, useimmat ihmiset ajattelevat itsetutkimusta, harjoitusta kysyä itseltäsi "Kuka minä olen?" Et ole edes maininnut tätä.

David: Lasken tähän alkuun perustaa, kuten oikeudessa sanotaan. Yritän laittaa sen oikeaan perspektiiviin. Ihmiset tulivat Sri Ramanan luokse vakio etsijöiden kysymyksellä: 'Mitä minun on tehtävä saadakseni valaistumisen?' Yksi hänen vakiovastauksistaan oli tamilinkielinen termi 'Summa iru'. 'Summa' tarkoittaa 'hiljaista' tai 'hiljaa' ja 'iru' tarkoittaa sekä verbiä "olla" että "pysyä". Joten sen voi kääntää "Ole hiljaa", "Ole paikoillaan", "Pysy hiljaa", "Pysy paikoillaan" ja niin edelleen. Tämä oli hänen ensisijainen neuvonsa.

Hän tiesi kuitenkin, että useimmat ihmiset eivät voineet olla hiljaa luonnostaan. Jos tällaiset ihmiset pyysivät menetelmää, tekniikkaa, hän suosittelisi usein itsetutkimukseksi kutsuttua harjoitusta. Tästä hän on todennäköisesti tunnetuin. Jotta ymmärtäisi, mitä se on, miten se toimii ja miten sitä tulee harjoittaa, minun on poikettava hieman Sri Ramanan näkemykseen mielen luonteesta.

Sri Ramana opetti, että yksilöllinen itse on epätodellinen, kuvitteellinen oletamus, joka jatkuu, koska emme koskaan tutki oikein sen todellista luonnetta. 'Minä'-tunne, tunne siitä, että olen tietty henkilö, joka asuttaa tiettyä kehoa jatkuu vain, koska havaitsemme jatkuvasti ajatuksia, uskomuksia, tunteita, esineitä ja niin edelleen. 'Minä' ei koskaan ole itsenäinen; se on aina yhteydessä johonkin: 'Olen John', 'Olen vihainen', 'Olen lakimies', 'Olen nainen' jne. Nämä leimautumiset ovat automaattisia ja tiedostamattomia. Emme luo niitä vapaasta tahdosta hetki hetkeltä. Ne ovat vain oletuksia, jotka ovat kaikkien kokemuksiemme ja tapojemme takana. Sri Ramana pyytää meitä irrottamaan itsemme kaikista näistä yhteyksistä kiinnittämällä täyden huomion aiheeseen 'minä' ja estämällä sitä kiinnittymästä ideoihin, uskomuksiin, ajatuksiin ja tunteisiin, jotka tulevat eteen.

Klassinen tapa tehdä tämä on aloittaa kokemuksellisesta tunteesta tai ajatuksesta. Ajattelen ehkä esimerkiksi sitä, mitä aion syödä illallisella. Joten kysyn itseltäni: "Kuka mieltii päivällistä?", Ja vastaus on "minä", ilmaisetko sen ääneen tai ei. Sitten kysyt itseltäsi: "Kuka minä olen? Kuka tai mikä on tämä "minä", joka odottaa seuraavaa ateriaa? "Tämä ei ole kutsu tehdä älyllinen analyysi siitä, mitä mielessä tapahtuu; se on sen sijaan keino siirtää huomio ajatuksen kohteelta - tulevalta illalliselta - henkilöön, jolla on kyseinen ajatus. Siinä hetkessä on vain "minä" itsenäisenä. Yritä kokea subjektiivisesti, mikä se on, joka leimautuu asioista ja ajatuksista, kun niitä esiintyy. Se on ohimenevä hetki useimmille ihmisille, koska mielen luonne on pitää itsensä kiireisenä. Löydät itsesi pian uudesta ajatusten virrasta. Joka kerta kun näin tapahtuu, kysy itseltäsi: 'Kuka näkee päiväunia?' 'Kuka on huolissaan lääkärilaskusta?' 'Kuka ajattelee säättä?' Ja niin edelleen.

Kaikissa tapauksissa vastaus on 'minä'. Pidä kiinni assosioitumattoman 'minän' kokemuksesta niin kauan kuin pystyt. Katso, miten se syntyy ja mikä tärkeintä, katso, mihin se menee, kun ei ole ajatuksia.

Tämä on itsetutkimuksen seuraava vaihe. Jos pystyt eristämään 'minä' tunteen kaikista asioista, joihin se yleensä kiinnittyy, huomaat, että se alkaa kadota. Heikentyessään yhä enemmän ihminen alkaa kokea rauhan ja ilon säteilyä, joka on todellisuudessa oma luonnollinen tilamme. Et yleensä koe näin, koska kiireinen mielesi pitää sen piilossa, mutta se on olemassa koko ajan ja kun alat kytkeä mielesi pois päältä, niin koet sen.

Se on eräänlaista henkistä arkeologiaa. Kulta, aarre, oman todellisen tilan luontainen onnellisuus, on siellä, odottaa sinua, mutta et etsi sitä. Et edes ole tietoinen siitä, koska kaikki mitä näet, kaikki tiedät, ovat kerroksia, jotka ovat kertyneet sen päälle. Kaivutyökalusi on tämä jatkuva 'minä' tietoisuus. Se vie sinut pois ajatuksista ja takaisin todelliseen itseesi, joka on rauha ja onnellisuus. Sri Ramana vertasi tätä prosessia koiraan, joka jäljittää omistajansa tuoksun perusteella. Seuraten 'minääsi' johtaa sinut kotiin, takaisin paikkaan, jossa mitään 'minua' ei ole koskaan ollutkaan.

Tämä on itsetutkimusta ja tämä on menetelmä, jolla sitä tulisi harjoittaa. Pidä kiinni "minä" tunteesta ja kun toisia asioita nousee mieleen, palaa aina uudestaan "minän" lähteeseen.

Minun on mainittava, että tämä ei ollut asia, jota Sri Ramanan mukaan tulisi pitää meditaationa. Se on jotain, mikä pitäisi tapahtua sisälläsi jatkuvasti riippumatta siitä, mitä kehosi tekee.

Vaikka Sri Ramana sanoi, että tämä oli tehokkain tapa Itsen toteuttamiseen, on sanottava, että hyvin harvat ihmiset todella saavuttivat tämän tavoitteen. Suurimmalle osalle meistä mieli on aivan liian itsepäinen tullakseen voitetuksi tällä tai millään muulla tekniikalla. Itsetutkimuksen ponnistelut eivät kuitenkaan koskaan mene hukkaan. Itse asiassa se on win-win tilanne useimmille ihmisille; joko valaistut tai tulet vain rauhalliseksi ja onnelliseksi.

Maalok: Kuunnellessasi yllä olevaa vastaustasi - että hyvin harvat ihmiset saavuttavat itsensä toteuttamisen tavoitteen jopa harjoittaessaan itsetutkimusta - ihmiset voivat jäädä rohkaistumatta edes yrittämään. Ehkä tässä yhteydessä olisi hyödyllistä selvittää, mitä tarkoitetaan täydellisellä itseoivalluksella? Onko itseoivallus vaikeaa vai harvinaista? Onko se harvinaista, koska ihmiset eivät harjoita itsetutkimusta kunnolla?

David: Itseoivallus on yksilön 'minä' kokemuksen lopullinen päätyminen. Se on tietoisien tietämisen pysyvä tila, joka sisältää sen luontaisen käsityksen siitä, että ihmisen todellinen identiteetti on se pohja, josta maailma ja kaikki sen nimet ja muodot ilmestyvät. Monilla ihmisillä on lyhyitä välähdyksiä tästä todellisuudesta, mutta ne menetetään, kun mieli, yksilöllinen 'minä' vahvistaa itsensä. Uskon, että tämän yksilöllisyyden tunteen pysyvä hävittäminen on harvinainen tapahtuma, vaikka tiedän monia ihmisiä, jotka olisivat eri mieltä kanssani tästä aiheesta.

Nisargadatta Maharaj

Kysyin kerran Nisargadatta Maharajilta, miksi jotkut ihmiset, kuten Ramana Maharshi, oivalsivat itsensä nopeasti itsetutkimuksen avulla, kun taas toiset viettivät viisikymmentä vuotta meditoimalla eivätkä päässeet samaan tilaan. Olin utelias kuulemaan hänen vastauksensa, koska tiesin, että hänen opetusuransa tässä vaiheessa hän jatkoi väittäen, ettei reinkarnaatiota tapahtunut.

Tämä tarkoitti, ettei hän voinut sanoa, että Sri Ramanan kaltaiset ihmiset saapuivat tähän maailmaan etuoikeutettuina niihin ihmisiin nähden, jotka eivät ehkä ole harjoittaneet yhtä paljon meditointia edellisessä elämässään.

Vastauksessaan hän sanoi, että jotkut ihmiset ovat syntyneet puhtaalla 'kemikaalilla', kun taas toiset eivät. Luulen, että hän sai "kemiallisen" analogian kemikaalikerroksesta, joka peittää filmin kalvon. Sen perusteella, mitä puhuin hänen kanssaan, meille kaikille on annettu elämäämme elokuva, toisin sanoen enemmän tai vähemmän ennalta määrätty käsikirjoitus, joka toimii elämässämme. Kemikaalin laatu määräytyy kaikenlaisten tekijöiden yhdistämisellä, jotka ovat enimmäkseen raskauden aikana vallitsevia: vanhempiemme geenejä, astrologisia kokoonpanoja, ympäristöä, jossa meidän on tarkoitus kasvaa, olivat muutamia, jotka hän mainitsi. Ne, joilla on onni saada hyvä kemikaali, oivaltavat Itsen ja ne, joilla on huono tai likainen kemikaali, eivät koskaan oivalla, riippumatta siitä, kuinka paljon he yrittävät.

Kun kommentoin, että tämä kaikki kuulosti erittäin deterministiseltä ja että henkisessä pyrkimyksessä ei tuntunut olevan paljon järkeä, jos kemikaalimme laatu määräsi sen, valaistummeko vai ei, hän sanoi, että jotkut ihmiset tulivat maailmaan kemikaalilla, joka oli vain hiukan epäpuhdas. Hänen mukaansa nämä ihmiset voisivat oivaltaa itsensä olemalla yhteydessä valaistuneeseen opettajaan ja haluamalla tuntee totuus. Tässä nimenomaisessa mallissa ne ihmiset, jotka meditoivat tai tekevät itsetutkimusta vuosia ilman menestystä, eivät välttämättä tee sitä väärin tai huonosti; he ovat yksinkertaisesti valitettavassa enemmistössä, joiden kemikaali on niin epäpuhdas, ettei minkäänlainen työ puhdistaisi sitä. Ja koska reinkarnaatiota ei ole, näiden ihmisten ponnistelut eivät siirry seuraavaan elämään.

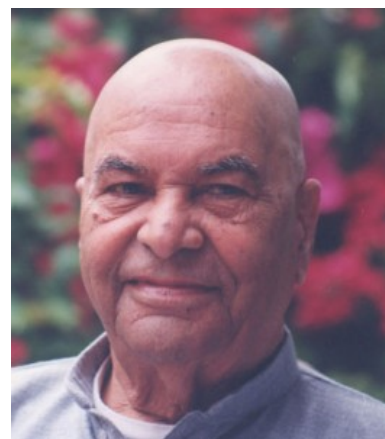
Pidin tätä ainutlaatuista mallia - jota en ole koskaan kuullut tai lukenut missään muualla -melko hämmäntävänä. Vuosina, jolloin kävin tapaamassa Nisargadatta Maharajia, hänen oman opetuskirjansa I Am That -kannen etukansi, sisälsi häneltä yksityiskohtainen lausunnon siitä, kuinka reinkarnaatio tapahtui. Kuitenkaan hänen elämänsä viimeisinä vuosina, en koskaan kuullut hänen tunnustavan reinkarnaation olevan totta tai sanovan, että yhden elämän ponnistelut tai kypsyyt voitaisiin siirtää toiseen.

Lakshmana Swamy

Sri Ramanan opetuslapset, jonka kanssa olen ollut, kuten Lakshmana Swamy ja Papaji, ovat kaikki sanoneet, että menneiden elämien hengellisiä ponnisteluja siirretään eteenpäin, mikä tekee mahdolliseksi valaistumisen tapahtua suhteellisen nopeasti viimeisen syntymän aikana. Kun kysyin Lakshmana Swamyltä, miksi hän oli oivaltautunut itsensä niin nopeasti tässä elämässä, hän sanoi, että hän oli tehnyt työnsä aiemmissä elämissä ja Papaji kertoi, että hänellä oli muistoja siitä, että hän oli aiemman elämänsä aikana ollut joogi Etelä-Intiassa.

Papaji

Sri Ramana ei koskaan puhunut aikaisemmista elämästään, vaikka hän myönsi kerran, että hänellä on täytynyt olla Guru jossain toisessa elämässä. Minusta henkilökohtaisesti tuntuu, että hän suoritti kaiken henkisen työnsä jossain toisessa kehossa ja saapui lopulliseen syntymäänsä niin täydellisen puhtauden ja valmiuden tilassa, että valaistuminen tuli hänelle käytännössä ilman apua hänen ollessa vielä teini-ikäinen.

Mielestäni ihmisten on otettava pitkänajan tähtäin itsetutkimukseen tai muuhun harjoitukseen. Ei ole huonoa ajatella valaistumista jonain, joka voi tapahtua milloin tahansa. Itse asiassa mielestäni se on kiitettävä asenne, mutta samalla ei pidä pettyä, jos sitä ei tapahdu. Monille ihmisille kysyminen itseltäsi "Kuka minä olen?" poistaa pala kerrallaan tietämättömyyttä ja henkistä ehdollistumista. Se voi kantaa hedelmää tässä elämässä, mutta jos ei, hyödyt siirtyvät toiseen inkarnaatioon. Sillä välin, jos harjoittelu tapahtuu säännöllisesti, se antaa sinulle tarpeeksi rauhaa ja hiljaisuutta perustellaksesi siihen sijoitetun ajan ja energian sijoittamisen täällä ja nyt.

Maalok: Kokemukseni mukaan monien ihmisten keskuudessa on taipumus muuttaa ”Kuka minä olen?” tekniikka mantraksi ja toistaa sitä. Onko tämä hyvä menetelmä?

David: Toisessa maailmansodassa amerikkalaiset joukot valtasivat eristyneen Tyynenmeren saaren, jota ei koskaan ollut altistettu länsimaiselle sivilisaatiolle. He rakensivat kiitotien ja lennättivät valtavan määrän tarvikkeita sotilashenkilöstölleen. Paikalliset, joista jotkut olivat edelleen metsästäjä- keräilijöitä, päätyivät jäljelle jääneiden tarvikkeiden haltijoiksi.

Sodan päätyttyä amerikkalaiset lähtivät, jättäen kiitotien ja eräiden hylättyjen rakennusten taakseen. Paikalliset heimot halusivat amerikkalaisen palkkioiden jatkuvan, mutta he eivät tieneet, kuinka se toteutetaan. He olivat tietämättömiä geopolitiikasta ja tekniikasta. He olivat nähneet suurten lintujen laskeutuvan taivaalta ja tallettavan käsittämättömän määrän herkkuja kiitotielle. He eivät olleet koskaan vaivautuneet selvittämään miksi nämä vieraat olivat heidän saarellaan tai kuinka nämä eksoottiset tavarat valmistettiin ja tuotiin saarelle.

Cargo-kultin ihmisten lehdistä ja kepeistä tekemä lentokone saaren kiitotiellä.

He pystyttivät alttareita kiitotielle ja ryhtyivät suorittamaan siellä omia uskonnollisia riittejään yrittääkseen houkuttaa suuret metallilinnut takaisin saarelleen. Näistä käytännöistä tuli eräänlainen uskonto, jonka antropologit leimasivat ”rahtikultiksi”.

Mainitsen tämän, koska monet ihmiset yrittävät harjoittaa itsetutkimusta ymmärtämättä oikein, miten se toimii ja miksi se toimii ja tämä ymmärryksen puute johtaa heidät tekemään monia käytäntöjä, jotka eivät ole todellista itsetutkimusta ja jotka näin ollen eivät tuota toivottuja tuloksia. Jos voin jatkaa tätä analogiaa vähän pidemmälle, on itsetutkimusta ja rahtikulttitutkimusta ja jotta ymmärrät näiden kahden eron, sinun on tiedettävä, kuinka ja miksi itsetutkimus toimii.

Itsetutkimuksessa eristetään yksilön 'minä' ja siten tekemällä mieli, yksilö, vajoaa takaisin lähteeseensä ja katoaa. Mikä tahansa tekniikka, joka rohkaisee mielen yhdistymään esineisiin tai ajatuksiin, ei ole itsetutkimusta, eikä se saa mieltä katoamaan. Päinvastoin, se tekee mielestä vahvemman. Kun toistat 'Kuka minä olen? Kuka minä olen? 'aihe' minä 'keskittyy objektiin, lauseeseen' Kuka minä olen? 'Tämä ei johda' minän 'irtaantumiseen sen ajatuksista; se pitää sen kietoutuneena niihin.

Sama kommentti voidaan tehdä käytännöistä, jotka yhdistävät itsetutkimuksen keskittymiseen johonkin kehon kohtaan. Monilla ihmisillä on tämä väärinkäsitys. Jos keskityt tiettyyn kohtaan kehossa, yhdistät aiheen 'minä' havaintokohteeseen - mihin tahansa kohtaan olet keskittynyt. Tämä ei ole itsetutkimusta, etkä koskaan saa 'minää' katoamaan tällä tavalla.

Jokainen tekniikka, joka kiinnittää huomion ajatukseen, havaintoon tai tunteeseen, joka ei ole 'minä', ei ole itsetutkimusta. Jos luulet sen olevan, harjoittele rahti-kulttitutkimusta. Seuraat rituaalia tai käytäntöä, joka johtuu virheellisestä ymmärryksestä siitä, miten mieli syntyy ja miten sen voi saada katoamaan. Menestymisen todennäköisyys on sama kuin saaristolaisilla, jotka yrittivät houkuttaa lentokoneita taivaalta uskonnollisilla seremonioilla.

Maalok: Mutta eikö uskolla ja omistautumisella ole merkitystä? Entä ihmiset, jotka tekevät asioita syvästi omistautuneena ja uskoen, mutta ehkä heillä ei ole oikeaa käsitystä siitä, mitä olisi tehtävä (tai tässä tapauksessa jätettävä tekemättä)?

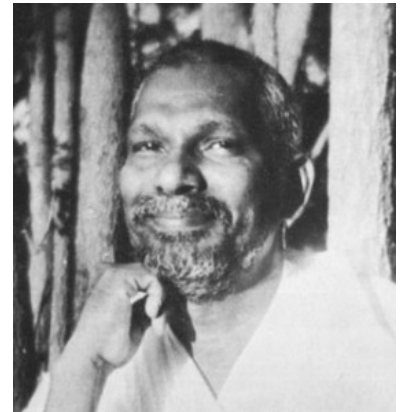
David: En kritisoi uskoa tai omistautumista. Sanon yksinkertaisesti, että on olemassa tehokas tapa tehdä itsetutkimusta ja tehoton tapa, ja että ero ymmärretään ymmärtämällä Sri Ramanan opetukset 'minän' -luonteesta: kuinka se nousee ja miten se saadaan katoamaan.

Saradamma 15 vuotiaana, kun tapasi Lakshmana Swamyn ensi kerran.

Lakshmana Swamy 70-luvulla

Jos sinulla on täysi usko itseoivaltaneeseen opettajaan ja täydellinen omistautuminen hänelle, se sinällään vie sinut tavoitteeseen. Sinun ei tarvitse tehdä mitään muuta, etkä edes välitä mistään muusta. Paras esimerkki tästä, jonka olen koskaan tavannut, on Mathru Sri Sarada, Lakshmana Swamyn palvoja, joka oivalsi itsensä vain hänen voimakkaan rakkautensa ja omistautumisensa häntä kohtaan. 1970-luvulla hän harjoitti japaa (nimen toistamista) ja keskittyi kuvaan hänestä jopa kaksikymmentä tuntia päivässä ja jäljellä olevien neljän

tunnin aikana hän nukkui uneksien usein hänestä. Tämä ei ollut vain intensiivistä keskittymistä; sitä seurasi voimakas, keskeytymätön rakkauden virta häntä kohtaan. Lakshmana Swamy on sanonut, että toisinaan virtaus oli niin voimakas, että se piti hänet hereillä yöllä. Kerran hän pyysi häntä lieventämään palvontaansa hieman, jotta hän voisi nukkua, mutta hän ei pystynyt siihen. Tuo rakkaus virtasi jatkuvasti, kaksikymmentäneljä tuntia päivässä hänen omistautumisensa kohteeseen ja lopulta rakkauden voima sai aikaan hänen oivalluksensa.

Tarvitset niin paljon rakkautta Itsen oivaltamiseen tämän menetelmän avulla ja jos toivot oivaltavasi Itsen itsetutkimuksen kautta, tarvitset samanlaista sitoutumista ja intensiteettiä henkisellä polullasi.

Maalok: Sanotaan, että Ramana Maharshi oli selväsanainen siitä, että pelkkä mantra japa ja mentaaliset kuvittelut voivat olla esteitä itseoivallukselle. Onko tämä totta? Onko totta myös, että hän salli ja jopa rohkaisi monia ihmisiä jatkamaan henkisiä harjoituksiaan, vaikka ne eivät olleetkaan johdonmukaisia hänen suosittelmansa itsetutkimus menetelmän kanssa? Jos hän oli sitä mieltä, että itsetutkimus oli niin hyödyllistä, miksi hän ei rohkaissut kaikkia, jotka tulivat hänen luokseen, harjoittamaan sitä?

David: Tässä on useita eri kysymyksiä. Vastaan niihin yksitellen. Kun ihmiset tulivat Sri Ramanan luo ensimmäistä kertaa, he kysyivät usein hengellisiä neuvoja. Sri Ramana vastaisi yleensä: "Mitä harjoitusta teet nyt?" Jos he sanoisivat palvovansa jotakin tiettyä jumaluutta tai toistavansa mantraa, hän sanoi yleensä: "Hyvä, voit jatkaa sitä."

Hän tunnisti, että erilaisia ihmisiä houkuttelivat eri polut ja hän tiesi, että monien mielestä itsetutkimus oli vaikeaa tai innostamatonta. Hän ei ollut diktaattori. Jokainen hänen aramissa sai melko vapaasti seurata mitä tahansa henkistä polkua. Kukaan ei ollut pakotettu harjoittamaan Sri Ramanan opetuksia, eikä ketään pakotettu noudattamaan tiettyä harjoitusta.

Melko usein palvojat huomasivat muutaman kuukauden kuluttua, etteivät he enää olleet kiinnostuneita vanhoista harjoituksistaan. He tulivat jälleen tapaamaan Sri Ramanaa kysyäkseen häneltä mitä heidän tulisi tehdä. Kun näin tapahtui, Sri Ramana saattoi ehdottaa itsetutkimusta, mutta hän ei koskaan pakottanut muutosta.

Kuitenkin, jotkut ihmiset menivät hänen luokseen ja sanoivat: ”En seuraa tällä hetkellä mitään erityistä harjoitusta, mutta haluan saada valaistumisen. Mikä on nopein ja suorin keino saavuttaa se?” Mielestäni sellaiselle kysyjälle suositeltiin aina itsetutkimusta.

On olemassa hieno tarina ryhmästä kyläläisiä, jotka tulivat tapaamaan Sri Ramanaa 1920-luvulla. Yksi heistä pyysi parasta tekniikkaa Itsen oivaltamiseksi ja Sri Ramana neuvoi häntä tekemään itsetutkimusta. Vanhempi palvoja ilmoitti myöhemmin epäilevänsä näiden neuvojen asianmukaisuutta. Hän ajatteli, että tällaisia ihmisiä tulisi kärkeä tekemään jonkinlainen japa. Kun Sri Ramana kuuli tästä kommentista, hän sanoi: ”Miksi minun pitäisi huijata ihmisiä, jotka tulevat luokseni pyytämään parasta tekniikkaa? Hän esitti tämän kysymyksen, joten annoin hänelle oikean vastauksen.”

Jos ihmiset halusivat harjoittaa itsetutkimusta, Sri Ramana rohkaisi heitä tekemään sitä aina, mutta jos he tunsivat vetoa muille poluille, hän ei koskaan yrittänyt pakottaa heitä tekemään jotain sellaista, jonka kanssa he eivät tunteneet oloansa mukavaksi. Jos käy läpi kävijöiden Sri Ramanan kanssa käymiä julkistettuja vuoropuheluita, löydät useita Sri Ramana -tapauksia, jotka suosittelevat itsetutkimusta ihmisille, jotka eivät vaikuttaneet innostuneilta tekemään sitä. Kun hän havaitsi heidän epärointinsa, hän pyysi heitä noudattamaan jotain muuta harjoitusta sen sijaan.

Tämä johtaa toiseen kysymykseesi. Mikä rooli palvonnallisilla käytännöillä, kuten japalla tai meditaatiolla kuvaan tai Jumalan symbolia kohtaan, oli Sri Ramanan opetuksissa? Hän sanoi aina, että valaistumiseen on vain kaksi tapaa: joko harjoittaa itsetutkimusta tai antautua täysin Jumalalle tai Gurulle. Hän ei koskaan halventanut omistautumista jumaluuden nimille ja muodoille.

Monet ihmiset, jotka seurasivat antautumisen polkua, harjoitivat japaa jollain pyhällä nimellä. Sri Ramana hyväksyi tämän täysin sydämellisesti, mutta hän toisinaan sanoi, että sellaiset käytännöt tuottavat tuloksia vain, jos rakastaa nimeä, jota toistetaan, tai muotoa, johon keskityttiin. Tämä on tärkeä huomion. Voit toistaa tietyn Jumalan nimen koko päivän, mutta tämä on vain keskittymisharjoitus, jos siinä ei ole rakkautta eikä omistautumista toistettavalle nimelle. Tällaiset toistot tekevät henkisistä lihaksista vahvempia samalla tavalla kuin toistuva harjoittelu tekee kehon lihaksista vahvempia. Ne eivät saa mieltä katoamaan. Kuitenkin, jos voit laulaa Jumalan nimeä rakkautella, ei pelkästään keskittymisellä, se lopulta saa mielen liukenemaan Jumalaan ja tulemaan Jumalaksi.

Maalok: Kummallinen asia tapahtui toissa päivänä Delhin vierailuni aikana. Olin veljentyttäreni kanssa kuuluisassa kirjakaupassa Delhissä. Heillä oli iso osasto hengellisyydestä. Skannasin osaston huolellisesti löytääkseni vain yhden kirjan Ramana Maharshista. Kysyttäessä kirjakaupan johtaja kertoi minulle, että Ramana Maharshissa olevat kirjat eivät yksinkertaisesti ole suosittuja eivätkä myy helposti. Koska olen toimittanut ja kirjoittanut merkittäviä kirjoja Ramana Maharshista ja hänen opetuslapsistaan, mietin, onko tämä ollut myös sinun kokemuksesi? Jos, niin miksi?

David: Ne eivät ole niin suosittuja kuin nykyisten opettajien, kuten Oshon kirjat, eikä niillä ole sellaista vetovoimaa kuin itseapu tai new age julkaisuilla, jotka näyttävät täyttävän "henkisyyden" hyllyt useimmissa kirjakaupoissa. Niillä on kuitenkin vakaa ja kestävä myynti. Vakiotekstit, joissa on tallennettu Sri Ramanan vuoropuheluita, myyvät yleensä lähes tuhat kappaletta vuodessa, vuosi toisensa jälkeen. Tämä tarkoittaa, että kirja, kuten Talks with Ramana Maharshi, joka julkaistiin ensimmäisen kerran 1950-luvun puolivälissä, on nyt myynyt todennäköisesti reilusti yli 40 000 kappaletta ja myy edelleen. Minun on mainittava, että tämä on 650-sivuinen kovakantinen kirja, eikä se ole helppo lukea, ellet tunne Sanskritin henkisiä termejä. Uudet ihmiset löytävät Sri Ramanan ja hänen opetuksensa joka vuosi ja joka vuosi perusnimikkeet myyvät edelleen.

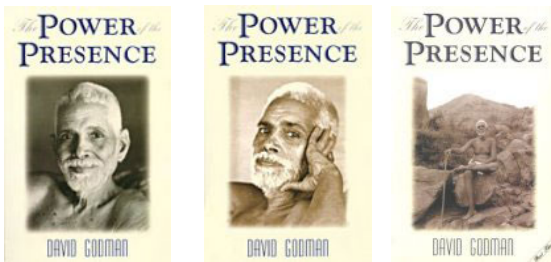
Sri Ramanasramam, useimpien Sri Ramana - kirjojen kustantaja, suhtautuu levitykseen melko passiivisesti. Sen julkaisu- ja myyntiosasto täyttää saapuneet tilaukset, mutta he eivät mainosta, eivätkä tarjoa kirjakauppoja tai jakelijoita ottamaan kirjojaan. Se voi olla yksi syy siihen, miksi Sri Ramanan kirjoja ei usein näy kirjakauppojen hyllyillä. En olisi yllättynyt kuullessani, että useimmat kirjakaupan johtajat, jopa Intiassa, eivät tiedä, että Ramana Maharshista on olemassa hyviä kirjoja.

Tämän sanottunani myönnän myös, että kirjat, jotka yrittävät kodifioida tai selittää hänen opetuksiaan, eivät koskaan tule olemaan kovin suosittuja. Luulen, että ne rajoittuvat aina pieniin markkinoihin, ihmisille, joilla on hengellinen nälkä vapautua. Missään sukupolvessa ryhmä ei tule olemaan kovin suuri. Sri Ramanan opetukset eivät ole 'hyvän olon' filosofiaa, eivätkä ne tarjoa nopeita muutoksia tai välittömiä kokemuksia. Sen sijaan he tarjoavat kokeillun etenemissuunnitelman niille, jotka haluavat harjoittaa henkistä harjoittelua vakavasti. Tällainen perinteinen lähestymistapa ei ole niin suosittu nykyään. Ihmiset haluavat välittömiä tuloksia, ei reseptiä kovalle työlle.

Noin kaksikymmentä vuotta sitten osallistuin keskusteluun, jossa innostunut puhuja kertoi haluavansa tuoda Sri Ramanan opetukset miljoonille ihmisille ympäri maailmaa. Seuraavaksi nousi mies kommentoiden ehdotusta sanomalla: 'Mielestäni tämä ajatus on väärin johdettu. Mitä tarkemmin selität Ramana Maharshin opetuksia, sitä harvemmat ihmiset kiinnostuvat niistä. Jos onnistut löytämään miljoonia uusia harrastajia Sri Ramanalle, se on vain mitta siitä, missä määrin olet laimentanut hänen opetuksiaan.'

Taidan olla samaa mieltä tästä asiasta. Ramana Maharshi oli esimerkillinen pyhimys, joka muutti lukemattomien ihmisten elämän. Kirjat siitä, kuinka hänellä oli muutosvaikutus häneen tutustuneisiin ihmisiin, löytävät todennäköisesti aina hyvät markkinat, mutta jos julkaiset kirjan hänen opetuksistaan, harvat ihmiset ovat kiinnostuneita sellaisen kirjan ostamisesta ja vielä harvemmat opetusten harjoittamisesta käytännössä, joita ne sisältävät.

Maalok: Aiheeseen liittyen huomasin, että viime aikoina olet julkaissut kirjoja itsenäisesti ilman sitoutumista asramiin tai organisaatioihin. Mikä johti tähän muutokseen? Mielestäni äskettäinen trilogianne, jonka otsikko on *The Power of The Presence*, on erittäin innostava. Huolimatta kirjojen ilmeisistä luontaisista ansioista, onko ollut vaikea levittää ja myydä näitä kirjoja itse?

David: Useimmat kirjoittamani tai toimittamani kirjat 1980-luvulla ja 90-luvun alkupuolella olivat eri asramien tai henkisten organisaatioiden sponsoroimia. Tein nämä kirjat sevina, palveluna opettajalle ja annoin kaikki rojalit ja oikeudet pois. 1990-luvun puolivälissä Papaji, Sri Ramanan suora opetuslapsi, rohkaisi minua ottamaan rojalit kirjoista keinona elättää itseäni. Siihen asti organisaatiot, joissa olen

työskennellyt, olivat yleensä tukeneet minua, kun työskentelin heille. Papaji oli ollut taloudenhoitaja koko elämänsä, ja hän oli tukenut perhettään ansioillaan, kunnes hän siirtyi eläkkeelle 50-luvun puolivälissä. Hän piti siitä, että ihmiset olivat omavaraisia ja hän rohkaisi ihmisiä elättämään itsensä. Olen viime vuosina elättänyt itseni kirjoittamalla ja julkaisuilla, eikä yksikään organisaatio tue minua enää.

Pidän omien juttujen julkaisemisesta, koska voin valita minkä tahansa aiheen, joka vetoaa minuun. Voin kirjoittaa niin paljon tai vähän kuin haluan, eikä ole määräaikoja. Tähän minun on kuitenkin lisättävä, että julkaisen materiaalia vain Ramana Maharshista, hänen opetuksistaan, opetuslapsistaan ja hänen Gurustaan Arunachalasta. Minulla ei ole kiinnostusta laajentaa muihin aiheisiin.

Myynti ja jakelu voivat toisinaan aiheuttaa hieman päänsärkyä, etenkin koska potentiaaliset asiakkaat ovat levinneet harvakseltaan ympäri maailmaa. Työskenneltyäni hengellisessä kirjanmyyntityössä lähes kaksikymmentä vuotta, voisin sanoa olevani oikeassa, kun sanon, että hyvän henkisen kirjan levittäminen on nykyään paljon vaikeampaa kuin se oli 1980-luvun lopulla ja 1990-luvun alkupuolella. Hengellisillä kirjakaupoilla on kroonisesti vähän rahaa laskujensa maksamiseen ja yleiset kirjakaupat ovat ensisijaisesti kiinnostuneita bestsellereistä. Amazon, yhdessä Barnesin ja Noblen kanssa vievät paljon hyviä myyntipisteitä pois liiketoiminnasta.

Mainosbudjettini on nolla. En tee kirjamyymintatkoja. En istu kaupoissa allekirjoittamassa kirjoja. En mene kaupungista kaupunkiin tekemään radiohaastatteluja. Nämä ovat lännessä tavanomaisia markkinointityökaluja. Monet kustantajat eivät nykyään edes harkitse tekijän kanssa sopimuksen tekemistä, ellei hän ole valmis menemään tielle ja mainostamaan heidän kirjaansa. Olen tuonut esiin kolme uutta kirjaa viimeisen kahdeksantoista kuukauden aikana ja tuona aikana ei ole ollut yhtään yötä, etten olisi nukkunut omassa sängyssäni Tiruvannamalaissa.

Minulla on hyvä postitusluettelo ihmisistä, jotka tiedän olevan kiinnostuneita kirjoistani. Aina kun minulla on jotain uutta tarjota, ilmoitan kaikille sähköpostitse. Muut ihmiset kuulevat kirjoistani ystäviltäni tai Web-ilmoituksista. Nykyään on niin monia erikoistuneita verkkosivustoja, jos Sri Ramanassa ilmestyy uusi kirja, uutisia siitä ilmestyy muutamassa päivässä advaitaan, guruihin, valaistumiseen tai Ramana Maharshiin erikoistuneilla sivustoilla.

Tuskin kukaan törmää kirjoihini nykyään kirjakaupoissa, koska niitä niin vähän kirjakaupoissa.

Se ei häiritse minua. Maailmassa on useita tuhansia ihmisiä, jotka arvostavat Ramana Maharshia tarpeeksi ostaakseen uuden kirjan hänestä tai hänen opetuksistaan. Enemmän tai myöhemmin kirjani saavuttavat nämä ihmiset ja he ostavat niitä. En tee kovasti töitä löytääkseni asiakkaita. Minusta tuntuu, että jos joku on valmis arvostamaan Sri Ramana -kirjaa, se putoaa jotenkin hänen syliinsä oikeaan aikaan. En usko, että velvollisuuteni on yrittää kohdistaa kirjaani vastahakoisille asiakkaille. Kun olin valmis Sri Ramanan sanoille, kirja oli siellä ja odotti minua. Sama tapahtuu, kun muiden ihmisten on luettava hänestä tai hänen opetuksistaan.

Viime vuonna mies, jota en ollut koskaan tavannut, teki vapaaehtoisesti minulle verkkosivun, joka sisältäisi yksityiskohdat mistä ostaa kirjojani. "OK", sanoin. "Kiitos." Hän osti verkkotunnukseni, teki minulle yksinkertaisen sivuston ja maksoi siitä kahden vuoden ajan. Tänä vuonna joku muu, jota tuskin tunnen, tarjoutui antamaan paljon aikaansa päivittääkseen sitä ja lisätäkseen sinne paljon uutta materiaalia. 'OK', sanoin taas. "Kiitos." Ihmiset ilmestyvät, kun niitä tarvitaan ja työ saadaan tehdyksi.

Jos liikemiehet tai -naiset lukevat tätä, he luultavasti raaputtavat päätään epäuskoisesti. Se toimii kuitenkin. Kirjani löytävät lopulta asiakkaansa ja saamani palautteen perusteella asiakkaat ovat yleensä tyytyväisiä ostamaansa ja lukemaansa.

Maalok: Onko niiden reilun kymmenen kirjoittamistasi ja muokkaamistasi kirjojen joukossa yksi tai kaksi sinulle erityisistä kirjaa?

David: Ei oikeastaan, nautin työskentelystä niiden kaikkien parissa. Sain kuitenkin eniten nautintoa ja onnentunnetta elämäkerroista, koska niihin sisältyi henkilökohtaisia yhteyksiä kaikkiin kohdehenkilöihin. Nautin myös näiden kirjojen tutkimusnäkökohdasta: vähän tunnettujen tosiasioiden ja tapahtumien jäljittäminen on jotain, josta aina nautin. Viimein, kun tutkimus on päättynyt, on luova haaste yhdistää se kaikki saumattomaksi kokonaisuudeksi, rakentaa kertomus, jonka avulla lukija voi päästä hämmästyttävän erilaiseen maailmaan ja uppoutua siihen.

Yritän olla mahdollisimman totuudenmukainen tätä tehdessäni, mutta haluan samalla kertoa siitä kunnioituksesta ja arvostuksesta, jota tunnen näitä henkilöitä kohtaan. Kirjoitan näistä ihmisistä, koska minusta he ovat upeita esimerkkejä siitä, kuinka ihmiselämä tulisi elää.

Maalok: Kuinka keräsit materiaalin kirjoittamaasi elämäkertoihin? Käytitkö nauhuria jne. keskustellessasi näiden henkilöiden kanssa? Syy, miksi kysyn, on, että lukiessani olen vaikuttunut kunkin yksityiskohdan syvästä asteesta, ja se mikä tekee siitä erityisen hämmästyttävää on se, että useat heistä ovat melko iäkkäitä.

Lakshman Swamy ja Saradamma 1980-luvulla

David: En usko, että minulla oli nauhuria, kun haastattelin Saradammaa ja Lakshmana Swamyä. Luulen, että minun pitäisi muistaa se, mutta en muista. Luulen, että tein vain muistiinpanoja heidän puhuessaan. Muistan, että istuin heidän kanssaan joka aamu noin tunnin verran, luultavasti noin kuukauden ajan. Kirjassa oli paljon yksityiskohtia yksinkertaisesti siksi, että Saradammalla oli niin hyvä muisti. Hänellä oli hämmästyttävä muisti. Lakshmana Swamylla ei ollut niin hyvää muistia vuosista, jolloin

Saradamma teki sadhanaa, mutta hänen hämmästyttävä valokuvamuistinsa kyseisestä ajasta oli riittävä. Lakshmana Swamylla oli kuitenkin erinomaiset muistot varhaisesta elämästään, ajastaan Sri Ramanan kanssa ja vuosista, jotka hän vietti yksinäisenä erakkona. Nämä kaksi kertomusta täydensivät toisiaan erittäin hyvin. Tässä ei ollut kysymys vanhuudesta, koska Lakshmana Swamy oli silloin vielä 50:ssä kymmenissä ja Saradamma oli reilu parikymppinen. Hän kuvasi tapahtumia, jotka olivat enimmäkseen tapahtuneet viisi tai kahdeksan vuotta aiemmin.

Annamalai Swami vuonna 1990

Annamalai Swamin kanssa olin nauhoittanut istuntoja joka iltapäivä. Täysin suurimman osan yhdeksänkymmenen minuutin nauhasta melkein joka päivä. Kirjoitin sen ylös yön yli, palasin seuraavana iltpäivänä ja käytin samaa nauhaa seuraavan päivän tarinoihin. Se oli taloudellinen toimenpide, koska minulla ei ollut tuolloin paljon rahaa, mutta mieltien sitä nyt, toivon, että olisin käyttänyt erillisiä nauhoja ja säilyttänyt ne kaikki. Se olisi ollut hieno äänite. Olen varma, että nyt olisi monia ihmisiä, jotka nauttisivat hänen kuuntelemisestaan kertoen tarinoitaan. Hän oli hyvä tarinankertaja ja hänellä oli kiehtova kertomustyyli. Hän ei ollut kovin hyvä päivämäärissä tai tapahtumien ajanaksoissa - mikä tarina tuli ensin tai mikä sen jälkeen - joten minun piti työskennellä sen parissa myöhemmin. Se oli absorboiva ja tyydyttävä haaste: luoda hänen maailmansa uudelleen ja asuttaa se kaikilla hahmoilla ja tapauksilla, joista hän oli kertonut. Tein paljon Sherlock Holmes -työtä, seulomalla vanhoja valokuvia asram rakennuksista ja käydessäsi läpi vanhoja asramin tilikirjoja yrittäessäni sovittaa hänen kertomansa tarinat fyysisiin todisteisiin rakennuksista, joiden parissa hän työskenteli.

Pidin erityisesti hänessä siitä, kuinka hän erotti tarinat, joista hänellä oli ensi käden tietoa ja sellaiset, joista hän ei tiennyt. Jos hän oli ollut läsnä jossain tapauksessa, hän kertoi siitä minulle. Jos hän olisi kuullut tarinan toista kautta, hän lisäsi kertomukseensa, että hänellä oli vain epäsuora tieto. Hän ei ollut tutkija, mutta hän ymmärsi hyvän opin välttämättömyyden. Kirjoitimme hänen Gurustaan, ja hänelle hänen Gurunsa sanat ja toimet olivat pyhiä. Hän halusi käyttää äärimmäistä tarkkuutta aina kun mahdollista. Joskus hän jopa kertoi minulle, mitä poliitikot kutsuvat "ennätyksellisiksi tiedotteiksi". Hän kertoi mielipiteitään siitä, miksi hän ajatteli tiettyjen ihmisten käyttäytyvän tietyllä tavalla, mutta sitten hän lisäsi: 'Älä tallenna tätä, koska tämä on vain minun mielipiteeni. Sanon vain tämän antaakseni sinulle taustatietoja siitä, millainen asram oli sillä hetkellä. Oli ilo työskennellä jonkun kanssa, joka tiesi kuinka arvioida lähdemateriaalia tällä tavalla.

Kun puhut kahdeksankymmppisen kanssa heidän nuoruudestaan, on aina mahdollista, että he muistavat asiat väärin, mutta melkein kaiken, mikä oli tarkistettavissa muista lähteistä, osoittautui todeksi. Se antoi minulle luottamuksen uskoa koko hänen kertomuksensa luotettavuuteen ja tarkkuuteen.

Seshadri Swami

Kuten totesin, päivämäärät eivät olleet hänen vahvuutensa. Aluksi esimerkiksi hän piti varsin tiukasti kiinni siitä, että hän tuli Sri Ramanaan vuonna 1930, mutta kun todistin hänelle, että Seshadri Swami kuoli vuoden 1929 alussa, hänen piti muuttaa mieltään, koska hän oli tavannut Seshadri Swamin muutaman kerran. Näiden kaltaisia virheitä oli kuitenkin vähän ja harvassa.

Papaji kirjoittamassa vastauksia kysymyksiini, jotka annoin hänelle 1994.

Papaji oli myös kahdeksankymmppinen, kun keräilin hänen elämänsä yksityiskohtia. Hän kirjoitti minulle noin 200 sivua vastauksia massiiviseen elämäkertakyselyyn, jonka hänelle aiheutin. Se oli kuusitoista sivua pitkä. Kaikki hänen satsanginsa nauhoitettiin noina päivinä ja noin tunnin aikana jona hän vietti vierailijoiden kanssa päivittäin, hän mainitsi usein tapahtumia varhaisesta elämästään. Joten, vaikka en nauhoittanut hänen tarinoitaan suoraan, minulla oli pääsy kokonaiseen nauha-arkistoon, jossa oli tallennuksia hänestä kertoen tarinoita erilaisista asioista, joita hänelle oli tapahtunut vuosien varrella.

Olen ottanut yhteyttä moniin ihmisiin, jotka olivat tunteneet hänet ja muuttaneet hänen kanssaan elämän eri vaiheissa. Heidän tietonsa vahvistivat paljon mitä hän oli kertonut minulle. Esimerkiksi ollessaan lapsi hän sanoi, että Krishna tuli leikkimään hänen kanssaan makuuhuoneessa, mutta ilmeisesti kukaan muu perheenjäsen ei nähnyt häntä. Keskustelin hänen kahden, elossa olevien sisarien kanssa. He molemmat muistivat tapaukset, joissa hyvin nuori Papaji näytti leikkivän näkymättömän ystävän kanssa sängyllään tai perhekodissa. Yhdessä näistä kerroista hän meni transsiin, joka kesti tunteja.

Yleensä, kun hän kertoi tarinan vastauksena kysymykseen, minusta tuntui, että hän sai usein tietoja viimeisimmästä muistostaan kertoessaan tarinaan, eikä alkuperäisestä tapauksesta. Mielestäni monet ihmiset tekevät tämän. Joskus hän kuitenkin muisti spontaanisti jonkin tapauksen ja alkoi puhua siitä. Kun tämä tapahtui, hämmästyttävimmät yksityiskohdat tulevat esiin. Muistan, että hän puhui Muslimi *pyr*:stä, jonka hän tapasi Madrasissa. Olin kuullut tarinan aikaisemmin, mutta kun hän alkoi kertoa minulle sitä tällä kertaa, tunsin, että hän oli todella palannut Madrasiin 1940-luvun puolivälissä, kävellessä kadulla ja kuvailemassa kaikkia näkemiään asioita. Hän puhui kävelystä tiettyjen kauppojen ja yritysten ohi ja kuvasi nähtävyyksiä ja kohtauksia ikään kuin hän todella kävelisi kyseistä katuja. Nämä tarinat olivat minulle erittäin arvokkaita. Se oli kuin videon uusinta tapahtumasta, jota mikään myöhemmistä kertomuksista ei estäisi. Opin olemaan keskeyttämättä, kun hän meni tällaiseen tunnelmaan. Jos kysyit kysymyksen, ehkä selvennystä tai selitystä, hänen silmiensä ilme muuttui, eikä hän ollut enää kadulla. Hän olisi takaisin muistoissaan, kertoen tarinaa tavalliseen tapaan.

Kaiken kaikkiaan, jokaisen heistä, joista olen kirjoittanut, olen vakuuttunut siitä, että käsittelin luotettavia muistoja. Papajin ja Annamalai Swamin kanssa oli toisinaan ristiriitoja, joita mitkään tutkimukset tai kyselyt eivät pystyneet selvittämään. Tapahtumat, joihin he osallistuivat, olivat yksinkertaisesti liian kauan aikaa sitten. Olen kuitenkin tyytyväinen siihen, että olen parhaani mukaan antanut luotettavan kertomuksen todella suurista ihmisistä.

Kysymys: Mainitsit, että Papajin vielä elossa olevat sisaret näkivät hänet leikkimässä Krishnan kanssa hänen ollessaan nuori, mutta kukaan ei nähnyt oikeasti Krishnaa paitsi Papaji. Hän olisi voinut keksiä koko jutun ja kertoa ihmisille, että hän oli nähnyt Krishnan. Myöhemmin, kun hänestä tuli kuuluisa, perhe todennäköisesti sanoisi: "Kyllä, kyllä, näimme hänet leikkimässä Krishnan kanssa, kun hän oli nuori." Mietitkö tällaista mahdollisuutta?

David: Kyllä, tämä on hyvä näkökulma ja valitsin todennäköisesti huonon esimerkin mainitsemalla tämän tarinan. Tietysti kukaan ei voi vahvistaa visionäärisiä kokemuksia, koska ne rajoittuvat melkein aina yhteen henkilöön. Papajilla oli visioita säännöllisesti koko elämänsä ajan ja käytännössä kukaan muu ei koskaan nähnyt niitä. Monilla hänen palvojillaan oli omia visioita, kun he olivat Papajin läsnä ollessa ja myös nämä näki vain yksi ihminen. Edes Papaji ei nähnyt niitä.

Leelalla, toisella sisarista, joka sanoi nähneensä Papajin leikkimässä Krishnan kanssa, oli visio Sitasta, Valmiki Asramissa Gangan rannalla. Papaji oli läsnä tuolloin ja molemmat näkivät jumaluuden fyysisessä muodossa ja puhuvan heille. Leelasta tuli hieman hysteerinen ja hän pyörtyi. Se ei ehdottomasti ollut hänelle normaali kokemus. Joten kun hän sanoi, että hän oli nähnyt Papajin leikkimässä Krishnan kanssa hänen ollessaan nuori, hänellä oli kaikki syy uskoa, että hän puhui totta.

Monia muita tarinoita, joita Papaji kertoi, oli paljon helpompi vahvistaa. Papajilla oli valtava määrä epätodennäköisiä tarinoita ja tapahtumia. Jotkut niistä olivat niin naurettavia, että jättivät sinut ajattelemaan: "Tämä ei voi olla totta. Hän vitsailee ja keksii tämän kaiken." Aina kun löysin ihmisiä, jotka olivat olleet paikalla tapahtuman tapahtuessa, he aina vahvistivat Papajin version tapahtumista tai ainakin kertoivat tarinan, joka oli hyvin, hyvin samanlainen.

Kysymys: Olet maininnut, että lopullinen itseoivallus tapahtuu silloin, kun mieli "kuolee" itse asiassa peruuttamattomasti. Olet myös maininnut, kuinka Papaji kertoi joskus tarinan elämästään aiemman muiston perusteella. Ajatus muistoista ja kuolleesta mielestä näyttävät olevan ristiriitaisia. Voisitko selventää tätä?

David: Moni ihmettelee tätä ilmeistä pulmaa. Kuollut mieli on sellainen, jossa ei ole ajattelijaa, ei havaintojen havaitsijaa, ei muistojen muistajaa. Ajatukset, käsitykset ja muistot voivat edelleen olla olemassa, muttei ketään, joka uskoisi; "Muistan tämän tapauksen" ja niin edelleen. Nämä ajatukset ja muistot voivat esiintyä melko onnellisina Itsessä, mutta täysin ilman ajatusta siitä, että on olemassa joku henkilö, joka kokee tai omistaa ne.

Papaji esitti kerran mukavan analogian: 'Istut tien vieressä ja autot ohittavat sinut molemmissa suunnissa. Nämä ovat kuin ajatuksesi, muistot ja toiveet päässäsi. Heillä ei ole mitään tekemistä kanssasi, mutta sinä vaadit niiden sitoutumista itseesi. Tartut ohitse kulkevan auton puskuriin ja raahaudut mukana, kunnes on pakko päästä irti. Tämä itsessään on typerää tehdä, mutta et edes oppi virheestäsi. Sitten siirryt seuraavan autosi puskuriin. Näin elät elämäsi: kiinnität itsesi asioihin, jotka eivät kuulu sinulle ja kärsit siitä tarpeettomasti. Älä kiinnitä itseäsi yhteenkään ajatukseen, havaintoon tai ideaan ja olet onnellinen.'

Kuolleessa mielessä henkisen toiminnan "liikenne" voi silti olla olemassa, yleensä hienommalla tasolla, mutta kukaan ei voi tarttua ajatuksen tai käsityksen "puskuriin". Tämä on ero hiljaisen mielen ja mielen puuttumisen välillä. Kun mieli on paikoillaan ja hiljainen, henkilö, joka saattaa kiinnittyä uuden ajatuksen puskuriin, on edelleen olemassa, mutta kun mieltä ei ole ollenkaan, kun mieli on kuollut, ajatus siitä, että on olemassa henkilö, joka saattaa samaistua kohteen kanssa, on lopullisesti hävitetty. Siksi sitä kutsutaan Ramana kirjallisuudessa 'kuolleeksi mieleksi' tai 'tuhotuksi mieleksi'. Se on tila, jossa mahdollisuus samaistua ajatuksiin tai ideoihin on lopullisesti päättynyt.

Papaji ostamassa vihanneksia Lucknowssa.

Haluan palata takaisin Papajin pariin ja siihen, mitä kerroin hänen muistoistaan. Papaji kertoi vuonna 1990 kahdelle amerikkalaiselle hammaslääkärille antamassaan haastattelussa: "Puhuessani en koskaan käännä muistini tai aikaisempien kokemuksieni puoleen". Kun kysyin häneltä tästä, hän sanoi, että mielen omaavat ihmiset palaavat aina menneisyyteen muotoillakseen seuraavaa lausuntansa, kun taas Itse valitsee valaistuneiden ihmisten sanat nykyhetkessä, eivätkä ne ole menneisyyden muistoja tai kokemuksia. Tämä on ero sen välillä, että käytät mieltäsi keskustellessasi, tai kun annat Itsen laittaa tarvittavat sanat suuhusi aina, kun on tarpeen puhua. Kun mieltä ei ole, sanat ilmestyvät spontaanisti, silloin kun niitä vaaditaan. Jos nuo sanat tulevat menneisyyden tarinan muodossa, ei pitäisi päätellä, että on olemassa joku 'minä', joka kaivaa menneisyyden muistoja ja hakee niitä. Kun näemme valaistuneen ihmisen tekevän näin, oletamme, että tämä -mieli, joka hakee tietoja muistista - toimii, koska tämä on se tapa, jolla omat mielemme toimivat. Projisoimme oman mielemme mekanismin valaistuneelle henkilölle ja oletamme, että myös hänen on ajateltava ja toimittava tällä tavalla. Teemme tämän, koska emme voi ajatella muuta tapaa, jolla ajatukset ja muistot voitaisiin ilmaista.

Huvikseen, kysyin kerran Papajilta, kuinka hän onnistui tekemään ostoksia käyttämättä muistiaan tai aiempia kokemuksiaan. Minun on mainittava tässä, että hän oli hurja tarjousten metsästäjä vihannesten ostamisen yhteydessä. Hän vaati aina parasta laatua halvimmalla hinnalla.

"Kuinka voit tehdä sen," kysyin, "ilman muistia? Sinun on tiedettävä, saatko hyvän tarjouksen, sinun on tiedettävä, mikä hinta oli eilen tai viime viikolla ja tiedettävä, onko porkkana hyvässä kunnossa, sinulla on oltava muisti ja aiempi kokemus siitä, miltä hyvä porkkana näyttää."

Aluksi hän vain sanoi: "Mikä tyhmä kysymys!", mutta sitten hän nauroi ja teki enemmän tai vähemmän tiivistelmän siitä, mitä juuri selitin: ettei ole ketään, joka ajattelee, päättää ja valitsee, kun on ostoksilla. Itse tekee kaikki nämä asiat automaattisesti, mutta katsojasta näyttää siltä, että kehossa on joku tekemässä päätöksiä aiemman kokemuksen ja tiedon perusteella.

Kuulin U. G. Krishnamurtin puhuvan hyvin samanlaisin sanoin omista ostotavoistaan 1970-luvun lopulla.

Hän sanoi: "Työnnän vaunuani käytävällä ja katson, kuinka käsivarsi kurottaa, ottaa tölkin ja laittaa sen kärryyn. Minulla ei ole mitään tekemistä sen kanssa. En käske käsivartta siirtymään siihen suuntaan ja valitsemaan kyseistä tölkkiä. Se tapahtui vain itsestään. Kun tulen kassalle, minulla on kori täynnä ruokaa, jota en ole valinnut henkilökohtaisesti."

Kysymys: Sinä tietenkin kunnioitit niitä ihmisiä, joista kirjoitit. Eikö se vaikeuttanut olla objektiivinen tosiasioiden suhteen? Jos esimerkiksi näit jotain "ei niin mukavaa" (ainakin keskivertolukijan käsityksen mukaan) näistä ihmisistä tai heidän elämästään, olisi voinut olla taipumus olla sisällyttämättä sitä kirjoihin, koska kunnioitit heitä.

David: Haluan aloittaa Ramana Maharshista. Olen tutkinut hänen elämänsä ja opetuksiaan suuren osan viimeisen kahdenkymmenenviiden vuoden ajan, enkä ole koko tämän aikana tavannut yhtäkään tapausta, jonka haluaisin pitää poissa julkisuudesta, koska se saattaisi antaa ihmisille huonon käsityksen häntä. Hänen käyttäytymisensä ja olemuksensa olivat aina moitteettomia. Hänessä oli läsnä kaikki ominaisuudet, jotka me yhdistämme pyhyteen: ystävällisyys, lempeys, nöyryys, tasa-arvo, suvaitsevaisuus ja niin edelleen. Vuosikymmenien ajan hän eli elämänsä täysin julkisuuden valossa. Hänellä ei ollut omaa yksityistä huonetta, joten kaikki mitä hän teki ja sanoi, oli avoin tarkastettavaksi. Hän ei ollut koskaan suljetun oven takana, paitsi kun meni kylpyhuoneeseen. Jopa 1940-luvulle saakka, jos halusit tulla tapaamaan häntä klo 02.00 aamulla, voit kävellä halliin, jossa hän asui ja istua hänen kanssaan. Jotkut ihmiset keksivät satunnaisesti tarinoita hänestä yrittääkseen häpäistä häntä, mutta kukaan, joka oli asunut hänen kanssaan tiiviisti, ei koskaan uskonut heitä. Skandaaleille tai väärinkäytöksille ei yksinkertaisesti ollut sijaa, koska hänen elämänsä oli niin julkista ja niin pyhää. Hän ei koskaan käsitellyt rahaa; ei koskaan puhunut kenestäkään pahaa; hänellä ei ollut mitään muuta kuin kävelykeppi ja vesikannu; eikä hän ollut koskaan yksin naisen kanssa. Vain ihmiset, jotka eivät koskaan olleet nähneet hänen elämänsä, voivat keksiä häpeällisiä tarinoita hänestä ja odottaa muiden uskovan niihin.

Kun ulkopuoliset keksivät tarinoita hänestä, Sri Ramana reagoi enemmän huvittuneesti kuin kiusaantuen. Kun tyytymätön entinen palvoja julkaisi hänestä 1930-luvun alkupuolella erittäin herjaavan esitteen, asramin johtaja halusi viedä asian oikeuteen ja haastaa tekijän Sri Ramanan ja asramin hyvän nimen suojelemiseksi.

Sri Ramana sai hänet luopumaan siitä ja sanoi: "Miksi et myy sen sijaan sitä etuportilla. Hyvät palvojat lukevat sen, eivätkä usko siihen. Pahat palvojat uskovat sen ja pysyvät poissa. Tällä tavoin täällä käy vähemmän vierailijoita."

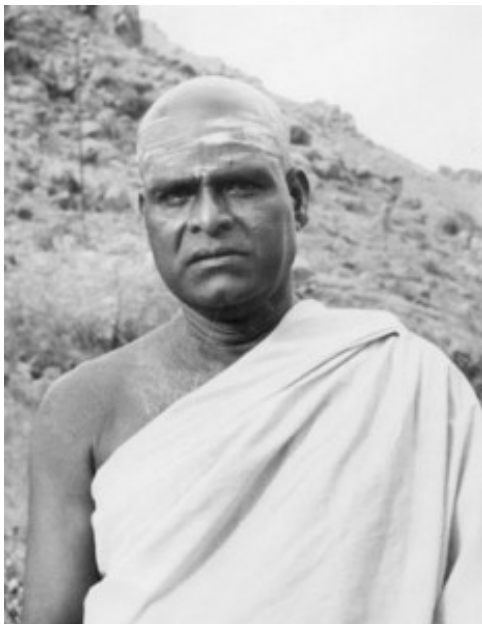
Asramin johtaja ei tietenkään voinut hyväksyä tällaista ehdotusta, koska palvojat eivät kestäisi tällaisen surkean kirjasen myymistä asramin alueilla. Koko tapaus kuvaa kuitenkin Sri Ramanan mielenkiintoista puolta: hän ei vain ollut henkilökohtaisen kritiikin ulkopuolella, hän myös nautti siitä toisinaan ja toisinaan jopa tuntui rellestävän sillä. Sastrasissa sanotaan, että reagointi niin kiitosta kuin syyttelyä vastaan on yksi viimeisimmistä asioista luopua, ennen kuin valaistuminen tapahtuu. Se ominaisuus oli ehdottomasti pois Sri Ramanasta. Mainitsen yhden muun tarinan, josta vain harvat ihmiset ovat kuulleet. Salissa, jossa Sri Ramana asui, oli ennen leikekirja. Jos sanomalehdissä olisi jotain tarinoita hänestä, joku leikkasi ne pois ja liitti ne kirjaan.

Ne olivat joko puolueettomia raportteja, jotka antoivat tietoja hänen elämästään, opetuksistaan ja asramista, tai ne olivat erittäin myönteisiä suosituksia. Eräänä päivänä sanomalehdessä ilmestyi erittäin kriittinen raportti. Sri Ramana itse leikkasi sen pois ja liitti sen leikekirjan etukanteen syrjäyttäen kaikkien palvojien kauhistuneet vastalauseet.

"Jokaisella kuuluisi olla oma mielipiteensä sanottavana", hän sanoi. Miksi meidän pitäisi pitää vain hyviä kirjoituksia? Miksi meidän pitäisi tukahduttaa huonot?"

Tämä on kiertotie, jolla sanotaan, että Sri Ramanasta ei ole huonoja tarinoita, joten kysymys niiden tukahduttamisesta ei herää.

Kunju Swami

Muutama vuosi sitten keskustelin Kunju Swamin kanssa, joka oli ollut Sri Ramanan kanssa 1920-luvun alusta ja ystäväni Michael Jamesin kanssa. Kunju Swami tarkisti yhtä kirjaansa ja poisti muutaman tarinan, jotka hänen mielestään saattoi antaa huonon vaikutelman Sri Ramanasta. Minusta poistamiset olivat turhia. Esimerkiksi, kun Sadhu Natanananda saapui ensimmäisen kerran Sri Ramanan luokse vuonna 1918, hän kysyi joltain henkilöltä kaupungin temppelissä ohjeita tänne tulemiseksi.

Mies, jonka kanssa hän keskusteli, sanoi: "Älä tuhlaa aikaasi nähdäksesi sitä miestä. Olen vierailut hänen luonaan kuusitoista vuotta. Hän on täysin välinpitämätön kaikkien suhteen."

Kunju Swami halusi poistaa tämän vastauksen, koska hän ei halunnut, että ihmiset ajattelisivat, että joku voi viettää kuusitoista vuotta vierailien Bhagavanin luona, tuntematta saavansa siitä mitään hyötyä. Minusta tämä heijastaa kyseisen vierailijan henkistä kypsyyttä, ei kritiikkiä Sri Ramanan voimalle. Tarina antaa huonon kuvan henkilöstä, joka ei kyennyt tunnistamaan Sri Ramanan suuruutta, ei itse Sri Ramanasta. Sataa voi olla 24 tuntia vuorokaudessa, mutta steriilissä maaperässä ei kasva mikään.

Joka tapauksessa, Michael kysyi Kunju Swamilta: ”Kolmenkymmenen vuoden aikana, jolloin olit yhteydessä Sri Ramanaan [1920-50], näitkö koskaan hänen tekevän tai sanovan jotain, mikä oli niin huonoa tai niin kiusallista, että sinusta tuntui, ettet voinut kertoa kenellekään tai julkaista sitä, koska se antaisi huonon kuvan hänen julkiseen imagoon?”

Kunju Swami mietti hetken aikaa ja sanoi "ei". "Ketä sitten suojelemme sensuroimalla tarinoita?", Kysyi Michael. Hän ei saanut vastausta.

Kunju Swami oli sitä mieltä, että se oli hänen Guru bhaktinsa ilmaus suodattamalla kaikki tarinat, jotka saattaisivat, jopa vähäisessä määrin saada lukijat ajattelemaan, että Sri Ramana ei ollut mikään suuri kaikkivoipa olento, joka muutti kaikki hänen luokseen tulevat. Olen eri mieltä. En usko, että minun tarvitse lainkaan polttaa Sri Ramanan imagoa, koska hänen elämänsä sensuroimaton totuus puhuu puolestaan.

Sanottuani tämän, minun pitää myös tehdä selväksi, että Sri Ramana itse myönsi, että valaistuminen ei muuttanut ihmisiä hyveen perikuviksi. Kuten useimmat häntä edeltäneet suuret mestarit, hän sanoi, että oli mahdotonta arvioida, onko joku valaistunut siitä, mitä hän teki tai sanoi. Pyhyys ei välttämättä kulje käsi kädessä valaistumisen kanssa, vaikka suurin osa ihmisistä haluaa ajatella, että sen pitäisi olla niin. Sri Ramana oli harvinainen yhdistelmä pyhyyttä ja valaistumista, mutta monet muut mestarit ja valaistuneet olennot eivät olleet.

He eivät olleet vähemmän valaistuneita, koska he eivät noudattaneet aikansa sosiaalisia ja eettisiä tapoja; heillä oli yksinkertaisesti erilaiset kohtalot.

Talks with Sri Ramana Maharshi -kirjassa, Sri Ramana kertoo tarinan Kaduveli Siddharista, ankarasta askeetista, joka koki julkista pilkkaamista olemalla suhteessa temppeletanssijaan. Paikallinen kuningas tarjosi palkinnon jokaiselle, joka pystyi todistamaan, oliko tämä mies todella pyhä vai ei. Haasteen julkaisuhetkellä Kaduveli Siddhar eli puista pudonneista kuivista lehdistä. Kun tanssija lopulta synnytti Kaduveli Siddharin vauvan, hän ajatteli olevansa todistanut asiaansa ja meni kuninkaan luo kerätäkseen palkkansa.

Kuningas, joka halusi julkista vahvistusta heidän läheisestä suhteestaan, järjesti tanssiesityksen. Kun se oli käynnissä, tanssija ojensi jalkansa kohti Kaduveli Siddharia, koska yksi hänen nilkkakoruistaan oli löystynyt. Kun hän sanoi sen hänen puolestaan, yleisö huusi hänelle. Kaduveli Siddhar ei havahtunut. Hän lauloi tamilijakeen, jossa sanotaan: "Jos on totta, että nukun päivät ja yöt tietoisena Itsestä, murtukoon tämä kivi kahteen osaan ja laajentukoon lakeudeksi."

Välittömästi lähellä oleva kivinen epäjumalankuva hajosi haljeten voimakkaasti, yleisön hämmästykseksi.

Sri Ramanan päätelmä tarinaan oli seuraava: ”Hän osoittautui olevan huojumaton jnani. Jnanin ulkoisen olemuksen ei pidä antaa peittää sitä."

Minusta on kiehtovaa, että Sri Ramana, moitteettoman pyhyiden mies, voi sanoa, että tällaista käyttäytymistä ei voida pitää osoituksena siitä, että Kaduveli Siddhar oli valaistumaton.

Kysymys: Tuo näyttäisi kertovan riittävästi Ramana Maharshista. Entä muut ihmiset, joista olet kirjoittanut?

David: No, Kaduveli Siddharin tarina muistuttaa minua Papajista, joka otti toisen vaimon, belgialaisen naisen, nimeltään Meera, kun hänen ensimmäinen vaimonsa oli vielä elossa ja tuli isäksi saaden tyttären, nimeltä Mukti. Hän oli tuolloin yli kuusikymmentä ja Meera ei ollut paljon yli kaksikymmentä. Tämä suhde järkytti monia Papajin palvoja ja huomattava osa heistä hylkäsi hänet, koska he kaikki ajattelivat, että hän oli vajonnut korkeasta tilastaan. Papaji itse ei salannut tätä suhdetta. Heti kun vauva syntyi, hän toi sekä Meeran että Muktiin vanhempiensa kotiin Lucknowhun esitelläkseen Muktin isovanhemmilleen. Tutkiessani hänen elämäkertansa, sanoin hänelle, että hän saa päättää, tuleeko tämä tarina kirjaan vai ei. Vastaukseksi siihen hän istuutui ja kirjoitti minulle kertomuksen suhteesta. Hän ei uskonut, että se oli jotain, jota hänen olisi piiloteltava. Vaikka monet ihmiset ajattelevat hänestä pahoin tämän suhteen takia, ei koskaan ollut puhuttakaan sen jättämisestä pois kirjasta.

Papaji, Meera ja Mukti Rishikeshissa vuonna 1972

Kysymys: Selittikö hän miksi hän aloitti tämän suhteen? Perusteliko hän sitä mitenkään?

David: Papajilla ja valaistuneilla ihmisillä yleensä ei ole koskaan mitään syytä suorittamiinsa tekoihin. Koska heillä ei ole mieltä, joka valitsee ja päättää, he eivät luo syytä tuleville toiminnoilleen.

Muistan, kun oli suunnitelma mennä laajalle ulkomaan kiertueelle. Lippuja oli varattu, viisumit oli saatu. Kun matkatoimiston ihmiset saapuivat

lipuilla, hän sanoi vain: "En ole menossa minnekään", ja matka peruutettiin. Muutamaa viikkoa myöhemmin, kun joku kysyi häneltä viime hetken äkillisen peruutuksen syytä, hän sanoi: "Syyt? Minulla ei ole syytä mihinkään tekemiseeni."

Kun pysyt Itsessä, teet kaiken, mikä Itsen kehottaa sinua tekemään, ajattelematta tai tietämättä miksi. Ei ole ketään, joka voisi sanoa: 'Minun pitäisi tehdä tämä; Minun ei pitäisi tehdä sitä, koska ei ole ketään jäljellä, joka voisi tehdä näitä päätöksiä.

Tapasin kerran jonkun, joka asui hänen kanssaan Hardwarissa. He tekivät joka päivä kävelyretkiä Gangan varrella, kulki usein samaa reittiä. Joskus Papaji aloitti matkan yhden reitin varrelta ja sitten ilman näkyvää syytä, hän suunnisti oikealle tai vasemmalle ja suuntasi jonnekin muualle. Seuraava vuoropuhelu käytiin yhtenä kertana:

‘Minne olemme menossa?’

‘En tiedä.’

‘Miksi poikkesit polulta?’

‘En tiedä. Jokin pakotti minut kulkemaan tähän suuntaan.’

‘Kuinka pitkälle meidän pitää mennä?’

‘En tiedä. Tiedän, kun olemme perillä.’

‘Missä on “perillä”?’

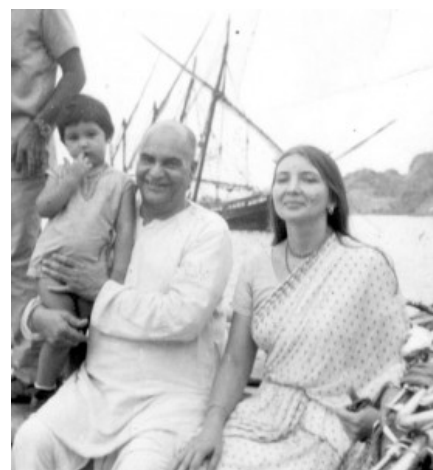
‘En tiedä. Kun pääsemme sinne, tiedän miksi aloin kävellä tähän suuntaan.’

Lopulta he tapasivat miehen metsässä ja hänellä oli heräämiskokemus Papajin kanssa. Itse tiesi, että tämä mies oli valmis sellaiseen kokemukseen ja se ohjasi Papajia häntä kohti. Papaji ei tiennyt, että hänet oli siirretty kohti tätä tapaamista, kunnes hän tapasi miehen. Hän vain hyväksyi sen, että Itse oli ohjannut hänet tiettyyn suuntaan. Hän ei kyseenalaistanut tai epäillyt ohjaamista. Itse asiassa hän ei ajatellut tai huolehtinut siitä millään tavalla. Hän vain antoi Itsen viedä hänet sinne, missä häntä tarvittiin.

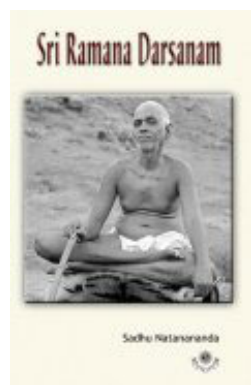
Mukti, Papaji ja Meera Goalla vuonna 1975

Luulen, että voimme sanoa, että Papaji oli määrätty tapaamaan tämän mies. Luulen myös, että Papajilla oli kohtalo Meeran kanssa, joku karma hänen kanssaan. Koska siihen liittyi seksi ja vauva eikä tapaaminen metsässä, johon liittyi heräämiskokemus, monet sanoisivat, että hän käyttäytyi moraalittomasti, mutta sanoisin vain, että hänen kehonsa täytti määrätyn kohtalonsa.

Kysymys: Tämä poikkeuksellisen lempeä näkemys miehestä, joka sai vauvan avioliiton ulkopuolella naisen kanssa, joka oli neljäkymmentä vuotta nuorempi.

Sri Ramana Darsanam

David: Sri Ramana Darsanam -kirjassa, jonka äskettäin toimitin Sri Ramanasramamille, kirjoittaja Sadhu Natanananda kertoo seuraavan huomautuksen Sri Ramakrishnasta, suuresta 1800-luvun bengalilaisesta pyhimyksestä: ”Vaikka Guruni vierailisi päivittäin kapakassa, minä en syyttäisi häntä mistään. Miksi? Koska tiedän, että hän ei menetä Guru-luontoansa pelkästään sen vuoksi. Olen turvautunut häneen, en tutkiakseni hänen ulkoista elämäänsä. Se ei ole myöskään velvollisuuteni. Siksi, mitä tahansa tapahtuukin, hän yksin on minun Guruni.”

Sana Guru tarkoittaa 'häntä, joka poistaa pimeyden'. Joku, jolla on 'Guru-luonto', kykenee herättämään ihmiset itsensä aiheuttaman tietämättömyyden pimeydestä ja näyttämään heille Itsen valon. Papajilla oli tuo Guru-luonto. Neljän vuoden aikana, kun kirjoitin ja tutkin hänen elämäkertansa, tapasin lukemattomia ihmisiä kaikkialta maailmasta, jotka todistivat, että kohdatessaan hänet, he saivat suoran kokemuksen Itsestä.

Kokemukset eivät usein pysyneet, mutta se, että ne tapahtuivat, osoittaa minulle, että Papajilla oli tuo Guru-luonto, se harvinainen kyky osoittaa ihmisille Itse. Hän saattoi olla toisinaan hankala ja äreä, mutta kukaan, joka asui hänen kanssaan pitkään aikaan, ei voinut epäillä, etteikö hänestä säteilyt massiivista, muuttavaa energiaa.

Kysymys: Joten olet sitä mieltä, ettei valaistunutta Gurua voida koskaan pitää vastuussa hänen toimistaan? Että meillä ei ole oikeutta valittaa tai kritisoida hänen käyttäytymistään vain siksi, ettei se ole hyväksytyjen moraal sääntöjen mukainen?

David: Minulle todellinen Guru on Jumala, joka ilmenee ihmismuodossa. Gurun kehossa ei ole ketään, joka valitsee tai päättää ryhtyä toimiin, eikä kukaan, joka on vastuussa niistä. Heidän sanansa on Jumalan sanaa ja mitä he tekevät, ovat Jumalan tekoja. Ihmiset, jotka haluavat arvioida heitä sanojensa ja tekojensa perusteella, näkevät vain kehon ja olettavat, että sen sisällä on mieli, joka ajattelee ja päättää suunnilleen samalla tavalla kuin he. He eivät voi nähdä muodon takana olevaa jumalallisuutta, eivätkä he voi tuntea tai kokea sitä säteilyä, joka siitä muodosta huokuu.

Lakshmana Swamy noin vuonna 1974

Kun Saradamma oli tekemässä sadhanansa Lakshmana Swamyn asramissa 1970-luvulla, hän kohteli Saradammaa toisinaan erittäin ankarasti ja teki hänelle useita kokeita.

Vuosia myöhemmin, oman oivalluksensa jälkeen, Saradamma kertoi minulle: "Sinun ei pitäisi ajatella, että Swamy istui talossaan suunnitellen." Testaan Saradaa tällä tavalla ja katson kuinka hän reagoi." Jnani ei ajattele, suunnittele ja päättää näin. Itse testasi minua, koska minua piti testata. Kukaan ei suunnitellut näitä testejä, vaikka näytti siltä kuin Swamy olisi tehnyt."

Kun Annamalai Swami tuli Ramanasramiin 1920-luvun lopulla, Sri Ramana laittoi hänet työskentelemään kovasti monien vuosien ajan. Aina kun hän näki Annamalai Swamin istumassa tekemättä mitään, hän keksi hänelle jonkin työn pitääkseen hänet kiireisenä. Hän aiheutti tilanteita, joissa Annamalai Swami joutui säännöllisesti kovaan konfliktiin asramin johdon kanssa. Tätä jatkui noin kaksitoista vuotta, jonka lopussa Sri Ramana sanoi hänelle: 'Karmasi on ohi' ja toisti lauseen kahdesti. Siitä lähtien Annamalai Swamin annettiin mietiskellä rauhassa. Kuka voi arvioida jotain tällaista? Itse, joka toimi Sri Ramanan kautta, sai Annamalai Swamin tekemään kovin haasteellista työtä vuosien ajan, kun taas muiden siellä olevien ihmisten elämä oli paljon helpompaa.

Annamalai Swami päässään pyyhe, Ramanasramamin ruokasalin rakennustyömaalla.

Joskus Gurun on oltava ankara, koska muut menetelmät eivät toimi. Nisargadatta Maharaj sanoi kerran: ”Pidätte kiinni joen rannoista, samalla kun yritän viedä teidät keskemälle, missä voitte kellua virtauksessa. Pyydän teitä päästämään irti, mutta et tee sitä, tai pyydät menetelmää irti päästämiseksi. Pyydän sinua mukavasti päästämään irti, mutta et kuuntele.

Nisargadatta Maharaj

Lopulta annan periksi ja tallon vain sormillesi."

Kuinka voit arvioida ilmeisen ankaraa käyttäytymistä, kun sen tavoitteena on palvojen vapauttaminen? Se, mikä tuntuu tietämättömän katsojan silmissä huonolta käytökseltä, saattaa tosiasiallisesti olla juuri sitä, mitä tietty palvoja tarvitsee.

Papaji näytti kohtelevan Meeraa ja Muktia erittäin ankarasti 1980-luvulla ja 90-luvun alkupuolella. He molemmat kärsivät paljon hänen käsissään, mutta kun puhuin heille vuoden 1998 alussa heti Papajin kuoleman jälkeen, he molemmat myönsivät, että se oli ollut henkisestä näkökulmasta erittäin tehokasta.

Kokemus on opettanut minulle, että gurut käyttäytyvät harvoin tavalla, jota tavalliset ihmiset pitäisivät sosiaalisesti hyväksyttävänä. Olen sitä mieltä, että heidän ilmeisen epämääräinen käyttäytyminen on välttämätöntä murskaamaan palvojen egot. En tuomitse heitä. Hyväksyn sen, että he toimivat tilanteen vaatimalla tavalla, suunnittelematta, valitsematta tai päättämättä.

Kysymys: Olemme poikenneet hiukan alkuperäisestä kysymyksestä. Oletko koskaan jättänyt pois tarinoita ihmisistä, joista olet kirjoittanut, koska sinusta on tuntunut, että ne antaisivat huonon vaikutelman heistä?

David: Pääsensaarit olivat itse päähenkilöt, mutta kaikissa tapauksissa sensuroidut tarinat koskivat muita ihmisiä, ei heitä itseään. Jopa Sri Ramana teki tämän. Kun *Self-Realisation* julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1931, siellä oli laaja luku vuosista, jolloin Sri Ramana asui mäellä. Tuona aikana monet mustasukkaiset sadhut kampanjoivat häntä vastaan yrittäen ajaa hänet pois. Heidän mielestään Sri Ramana haittasi heidän liiketoimintaansa, koska hän houkutteli liian monia palvoja. Yksi sadhu yritti tappaa hänet vierittämällä kiviä mäkeä alas hänen päälleen. Joku muu yritti myrkyttää hänet. Kun kirja julkaistiin ensimmäisen kerran, Sri Ramana pyysi, että monet näistä tarinoista jätettäisiin pois seuraavasta painoksesta, koska suurin osa näistä ihmisistä oli vielä elossa. Hän ajatteli heidän järkyttyvän, kun he huomasivat, että heidän häirintänsä julkaistaisiin. Myöhemmin, 1940-luvulla, kun he olivat kaikki kuolleet, hän sanoi, että tarinat voitaisiin laittaa takaisin, koska elossa ei ollut ketään, jota voitaisiin loukata.

Kun kirjoitin Lakshmana Swamyin elämäkerran, hän myös poistatti muutaman tarinan samasta syystä.

“Tuo kyseinen henkilö on vielä elossa,” hän sanoi minulle. ”Hän ja hänen miehensä saattavat loukkaantua, jos he huomaavat, että tarina on julkaistu.”

Tuossa kirjassa annoin Lakshmana Swamyn ja Saradamman päättää, mitä tarinoita he halusivat sisällyttää tai jättää pois. Yksikään hylätyistä tarinoista ei olisi kohdistunut heihin huonosti. Päinvastoin, mielestäni monet niistä olisivat lisänneet heidän mainettaan. Jotkut melko ihmeelliset tapahtumat jätettiin pois, harmikseni, mutta älä kysy minulta, millaisia ne ovat, koska noudatan heidän päätöstään olla julkistamatta niitä.

Annamalai Swami pyysi minua myös jättämään pois muutaman tarinan, joka eivät esittäneet joitakin Sri Ramanan palvoja suotuisassa valossa. Jotkut heistä olivat edelleen elossa ja muutamat olivat minulle henkilökohtaisesti tuttuja, joten tunnustin hänen pyyntönsä arvon.

Draupadi Temppli, lähellä Ramanasramamia

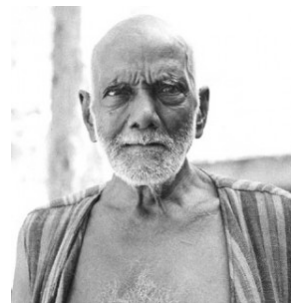
Saanen kertoa teille yhden tarinan vain antaakseni kuvan siitä, millaista meillä täällä oli. 1920-luvulla varsin monet sadhuista, jotka kokoontuivat Sri Ramanan ympärille, olivat ganjan säännöllisiä käyttäjiä. Sri Ramana ohjeisti heitä pois tästä tavasta, mutta he eivät kuunnelleet häntä. He tapasivat ennen kokoontumista pieneen Draupadin pyhäköön noin 300 metrin päässä asramista. Nämä ihmiset saapuivat Sri Ramanan luo ja sanovat: "Olemme menossa Draupadi darshanille", jonka jokainen tiesi olevan koodi "Me lähdemme savuille."

Ramaswami Pillai oli yksi tästä ganjan käyttäjäryhmästä. Palattuuan Draupadi-temppeleistä, hän oli mielivaltaisessa tunnelmassa ja keskeytti usein salissa meneillään olevat kysymykset ja vastaukset. Joku kysyi Sri Ramanalta kysymyksen ja Ramaswami Pillai tuli sitten pitkälle, höpötellen pilvipäissään advaitaa, joka hänen mielestään oli täydellinen vastaus kysymykseen. Lopulta näiden keskeytyksien estämiseksi hyväksyttiin sääntö, jonka mukaan kukaan ei voi keskeyttää vierailijan ja Sri Ramanan välistä vuoropuhelua, ellei jompikumpi keskustelun osapuoli pyydä heitä tekemään niin.

Eräänä päivänä mies tuli saliin ja alkoi kyseenalaistaa Sri Ramanaa erittäin kiistanalaisella tavalla. Sri Ramana oli ensin kärsivällinen hänen kanssaan, mutta muutaman minuutin kuluttua hän kääntyi apulaisensa puoleen ja sanoi: ”Tämä mies ei ole tullut tänne oppimaan mitään. Hän on tullut vain tappelemaan ja haastamaan riitaa. Mene hakemaan Ramaswami Pillai. Hän voi tapella ja riidellä hänen kanssaan.”

Minusta tämä oli erittäin hauska tarina, hyvä siivu 1920-luvun asrami elämästä, mutta voin myös ymmärtää, ettei sitä julkaistu. Ramaswami Pillai oli tuolloin elossa. Itse asiassa hän oli hyvä ystäväni ja kävin usein hänen luonaan.

Ramaswami Pillai

Seuraavan kerran kun näin hänet, kysyin häneltä, onko tarina totta. Hän nauroi ja sanoi, että oli. Hän tunnusti myös, että kerran hän oli niin pilvessä, että meni riehumaan machetella ja leikkasi puusta kaikki asramin banaanit. Vaikka hän ei ollut ollenkaan häpeissään näistä muistoista, päätin olla kertomatta niistä, kun hän oli vielä elossa. Kerron teille nyt, koska Sri Ramanan politiikan mukaisesti ei ole jäljellä ketään, jota voisin loukata.

Mielenkiintoista, että Seshadri Swami eikä Sri Ramana paransi häntä ganjan polttamisen tavasta. Seshadri Swami vain katsoi häntä ja vakuutti hänet pois ganjasta. Siitä hetkestä lähtien Ramaswami Pillai ei enää koskaan tuntenut halua polttaa.

On monia tarinoita kuten nämä, jotka päätin useista syistä olla sisällyttämättä mihinkään kirjoistani. Yhtään niistä ei suljettu pois, koska ne olisivat saattaneet vaikuttaa huonosti kirjan päähenkilöihin.

Kysymys: Oliko olemassa muita rajoituksia, jotka saivat sinut päättämään, mitä sisällyttää ja mitä jättää kirjasi ulkopuolelle?

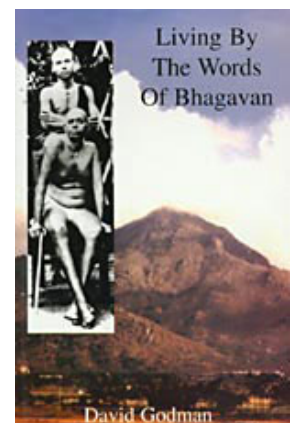

David: Kun kirjoitin *Nothing Ever Happened* kirjaa, sisällytin monia kertomuksia, jotka olivat itse palvojen kirjoittamia. Haastattelin myös monia ihmisiä, jotka olivat tunteneet Papajin, ja sisällytin monet näistä haastatteluista kirjaan. Kun tein tämän, näytin aina kirjoittajalle tai haastateltavalle lopullisen luonnokseni. Jos he halusivat tehdä muutoksia, he olivat melko vapaita tekemään niitä. Halusin kaikkien osallisten olevan tyytyväisiä siihen, että olen antanut oikeudenmukaisen ja tarkan esityksen heidän näkemyksistään ja tarinoistaan.

Gurun ja opetuslapsen kohtaaminen on monille ihmisille pyhä, enkä ole halunnut syyllistyä väärin esittämien tai väärin asioiden kirjoittamiseen tietämättömyyden tai huolimattomuuden takia.

Kun *Living by the Words of Bhagavan* ilmestyi, jotkut Ramanasramamin ihmiset tulivat Annamalai Swamin luo ja pyysivät häntä muuttamaan tai poistamaan joitain tarinoita seuraavissa painoksissa. Hänellä ei ollut ongelmia jättää pois tarinoita muista ihmisistä, mutta hän kieltäytyi ehdottomasti muuttamasta mitään hänen ja Sri Ramanan välisiä keskusteluja.

Hän sanoi: ”Guruni sanat ovat pyhiä. Kaikki mitä hän kertoi minulle on pyhää. Kaikki mitä näin hänen tekevän on minulle pyhä. Olen elänyt elämäni seuraamalla hänen sanojaan ja esimerkkiään. Kaikki nämä asiat ovat minulle pyhiä, eikä kukaan ole oikeutettu muuttamaan niitä. Nämä ovat hänen lahjansa minulle ja hyväksyn ne hänen prasadakseen. Jos haluat muuttaa mitä tahansa näistä asioista, silloin hylätään hänen prasad tai heitetään se pois. En koskaan tee sitä.”

Luulen, että kaikki palvojat ajattelevat tällä tavoin tapaamisistaan, joita heillä on ollut Gurunsa kanssa, minkä vuoksi en halua syyllistyä väärin tulkintojen esittämiseen näistä tapaamisista.

Kysymys: Palaakseni alkuperäiseen kysymykseeni, tunnetteko koskaan, että kunnioitus henkilöitäsi kohtaan estää sinua tallentamasta heidän tarinoitaan objektiivisella tavalla?

David: Kun kirjoitin Lakshmana Swamyn, Saradamman, Annamalai Swamin ja Papajin elämäkerrat, he olivat vielä elossa. Tein tiivistä yhteistyötä heidän kaikkien kanssa heidän tarinoissaan ja annoin heille aina lopullisen valtuuden sisällyttää jotain tai jättää se pois. Minulla oli valtava kunnioitus ja ihailu heitä kaikkia kohtaan. Pidin itseäni välineenä, jolla he voivat saada tarinansa ulos, en kuin tuomiten heitä mahdollisesti jostain. Käytin kirjoitustaitoani ilmaistakseni hämmästyttäviä, jota tunsin kohdatessani heidän elämänsä ja saavutuksensa tarinoita. Ne eivät olleet hagiografioita, koska tein kaikkeni tutkiakseni ja vahvistaakseni kaikkia minulle annettuja tosiasioita, mutta haluan samalla tehdä selväksi, että nämä kirjat olivat tietyssä mielessä minulle palvonnallinen teko, uhraus Jumalalle. Kun olin lopettanut ”Nothing Ever Happened” kirjan kirjoittamisen, laitoin johdantoon seuraavan säkeen Tukaramista:

Sanat ovat ainoat Jalokiveni. Sanat ovat ainoat vaatteet, joita käytän. Sanat ovat ainoa ruoka, joilla ylläpitää elämäni. Sanat ovat ainoat rikkauudet, joita jaan ihmisille. Sanoo Tuka [Tukaram], ”Sanan Todistaja. Hän on Jumala. Palvon Häntä Sanoilla.”

Näin tunnen kirjoituksistani. Palvon Jumalan ilmentymiä maan päällä sanoilla, joita liitän toisiinsa. En palvo keksimällä tarinoita tai tukahduttamalla niitä. Käytän älykkyyttäni kootakseni luotettavia, arvovaltaisia ja luettavissa olevia kertomuksia, jotka toivottavasti herättävät lukijoissa vapautumishalua ja kunnioitusta Ramana Maharshia ja kaikkia hänen aikajanansa opettajia ja palvojia kohtaan.

Maalok: Monien ihmisten keskuudessa, jotka eivät tiedä paljon Ramana Maharshista, on vallitseva myytti, että hän puhui harvoin. Kun nämä ihmiset näkevät "Talks with Ramana Maharshi" -nimisen kirjan, ne kyseenalaistavat näiden kirjojen aitouden. Olivatko nämä keskustelut todellisia? Kuinka aitoja lähteet ovat?

David: Ramana Maharshi oli paljon hiljaa, mutta jos sinulla oli henkinen kysymys hänelle, hän yleensä antoi mielellään vastauksen, usein melko yksityiskohtaisen sellaisen. Mainitsin ”Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa” vähän aikaisemmin. Joku voi päätellä tästä, että hän oli puhelias mies, koska siellä on yli 600 sivua vuoropuheluita. Mutta katsokaa päivämääriä. Kirja kattaa neljän vuoden ajanjakson 1930-luvun lopulla. Jos jaat tuon ajanjakson, se on noin puoli sivua päivässä. Se ei ole paljon puhetta mieheltä, joka istui esillä julkisesti jopa 18 tuntia päivittäin.

Kysymys siitä, kuinka autenttisia kaikki kirjat Sri Raman elämästä ja opetuksista ovat, on monimutkainen ja ottaen huomioon ajalliset rajoitukset, kieltäydyn tutkimasta niitä kirjakohtaisesti. Sri Raman elinaikana julkaistiin useita vuoropuhelukirjoja ja Sri Ramana itse tarkisti ja toimitti ne kaikki. Näihin kuuluvat Maharshin evankeliumi, Hengelliset ohjeet ja Sat Darshana Bhashyaa edeltävät keskustelut. Tähän luetteloon on myös sisällytettävä Sri Raman antamat opetukset, jotka Muruganar on kirjoittanut tamilijakeina. Ne on tuotu esiin Guru Vachaka Kovai -kirjassa. Vaikka kaikilla näillä teoksilla on Sri Ramana julkaisulupa, ne muodostavat vain pienen osan julkaistuista vuoropuheluista.

Kukaan ei koskaan äänittänyt Sri Ramanaa puhumassa, koska hän kieltäytyi tallentamisesta. Monien vuosien ajan asramin johtaja kielsi myös ketään tekemästä muistiinpanoja Sri Ramanan läsnä ollessa. Tämä tarkoitti, että monet vuoropuhelut kirjoitettiin muistista useita tunteja myöhemmin. Tällaisessa järjestelmässä tulee aina virheitä, mutta en usko, että niitä oli monia vakavia. Sri Ramanan opetukset on ilmaistu erittäin selkeästi hänen teoksissaan ja harvoissa vuoropuhelukirjoissa, jotka hän tarkisti elämänsä aikana. Jäljelle jäävä työ, jota ei tarkistettu, on melko yhdenmukainen näiden hyväksytyjen opetusten kanssa.

Maalok: Yhdessä kirjoittamassasi tai muokkaamassasi kirjassa muistan lukeneeni, että Maharshin vastaukset erilaisten palvojen samanlaisiin kysymyksiin eivät välttämättä olleet samoja, koska niitä ohjasivat kysyjän mielentila eikä itse kysymys. Voisitko kommentoida tätä, perustuen omaan kokemukseesi valaistuneiden ihmisten tavoista opettaa?

David: Jos sijoitat kymmenen ihmistä sattumanvaraisesti suurkaupunkiin ja pyydät heitä kysymään naapuruston ihmisiltä: "Kuinka pääsen keskustaan?", jokaisen saa erilaiset ohjeet ja kaikki ohjeet ovat oikein. Ihmiset, jotka aloittavat eri paikoista, tarvitsevat erilaisia ohjeita päästäkseen samaan määränpäähen.

Jos istut valaistuneen opettajan läsnä ollessa ja kysyt "Mitä minun tulisi tehdä saadakseni valaistus?", opettaja näkee heti missä olet henkisesti ja mitä sinun on tehtävä edistyäksesi. Vastaus perustuu siihen, mitä hän näkee mielessäsi, eikä johonkin perusformulaan, joka jaetaan kaikille. Joissakin terapiaryhmissä on kokeiltu tekniikoita, jotka annetaan kaikille - 12-vaiheinen lähestymistapa alkoholistien auttamiseen on hyvä esimerkki - mutta et löydä tällaista lähestymistapaa valaistuneiden opettajien parista.

Se on yksi vastaus kysymykseesi. Voidaan myös sanoa, että valaistuneet ihmiset reagoivat heidän edessään olevan ihmisen mielentilaan, ei vain esittämään kysymykseen. Henkilö, joka kysyy ilmeisen kohteliaasti ja kunnioittavasti saattaa piilottaa todelliset tunteensa. Hän saattaa yrittää testata opettajaa; hän saattaa yrittää provosoida häntä ja niin edelleen.

Melko usein opettaja vastaa sisäisiin tunteisiin mielummin kuin itse kysymykseen. Koska vain opettaja voi todella nähdä, mitä ihmisten mielessä liikkuu, vastaukset ja reaktiot vaikuttavat usein satunnaiselta tai mielivaltaiselta niitä katseleville tai kuunteleville ihmisille. Ramana Maharshi lainasi kerran hyväksyvästi jakeen, jossa sanottiin: "Valaistunut nauraa vitsailevien kanssa ja itkee niiden kanssa, jotka surevat, antamatta näiden vaikuttaa mitenkään."

Usein kysyjän sisäinen mieliala määrittelee opettajan kanssa keskustelun emotionaalisen sävyn. On olemassa tietoja Ramana Maharshista, joka oli normaalisti hiljainen ja tyyni, hypäten ylös sohvaltaan ja jahdaten ihmisiä ulos huoneesta, koska hän näki, että he olivat tulleet hänen luokseen muissa aikeissa, ehkä vihoissaan tai haluten osoittaa paremmuuttaan. Muut ihmiset eivät voineet nähdä tätä aggressiota ollenkaan, koska se oli hyvin piilotettu.

Näin naisen lähestyvän Papajia muutama vuosi sitten kysymyksellä, mikä näytti järkevältä, hengelliseltä kysymykseltä. Hän räjähti vihaisesti sanoen, että hän oli kiinnostunut vain seksistä ja käski hänet poistumaan. Olimme kaikki melko järkyttyneitä, koska tämä oli hänen ensimmäinen päivänsä, hänen ensimmäinen tapaamisensa. Myöhemmin sinä päivänä puhuin naisen kanssa, jonka kanssa hän oli tullut ja kysyin häneltä, kuinka hänen ystävänsä oli suhtautunut tähän äärimmäiseen reaktioon.

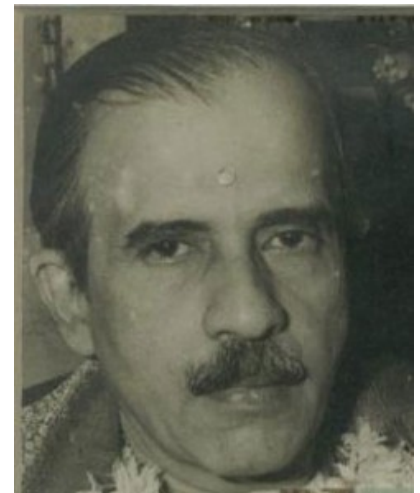
Hän nauroi ja sanoi: "Olen niin iloinen, että Papaji reagoi näin. Joka vuosi hän saapuu Intiaan ja menee uuteen asramiin teeskentelemällä olevansa kiinnostunut opettajasta ja hänen opetuksistaan, mutta hän aloittaa joka vuosi suhteen jonkun palvojan kanssa. Se on todellinen syy, miksi hän tulee. Muutaman kuukauden kuluttua hän kyllästyy ja lähtee pois. Olen niin onnellinen, että joku on vihdoinkin paljastanut hänen pelinsä."

Olen todistanut lukemattomia outoja reaktioita, opettajien kanssa, joiden kanssa olen ollut ja kaikki ne ovat aiheutuneet piilotetuista ajatuksista ja toiveista, joita kukaan muu meistä ei voinut nähdä.

Jotain muutakin tapahtuu, kun istut todellisen opettajan edessä. Rauha välittyy vaivattomasti, se tuo mielenrauhaa ja sydämeen voimakkaan ilon. Mikään näistä tuntemuksista ei kirjaudu teidän kahden keskuudessa käytävään vuoropuheluun. Se on jotain hyvin yksityistä ja vain te kaksi tiedätte sen. Sanoja voidaan vaihtaa, mutta todellinen viestintä on hiljaista. Tällaisissa tapauksissa opettaja reagoi usein mielen väliaikaiseen poissaoloon sen kysymyksen sijaan, jonka kysyit muutama minuutti aikaisemmin, mutta kuka muu huomaa tämän?

Dr Poy

Annan sinulle esimerkin omasta kokemuksestani. 1970-luvun lopulla istuin vähän tunnetun opettajan kanssa nimeltä Dr. Poy, Gujurati, joka asui Pohjois-Bombayssa. Ensimmäisessä tapaamisessa kysyin häneltä, mitkä hänen opetuksensa olivat ja hän vastasi: "Minulla ei ole opetuksia. Ihmiset esittävät kysymyksiä ja minä vastaan niihin. Siinä kaikki."

Jatkoin: "Jos joku kysyy sinulta "Kuinka saan valaistun?", mitä vastaat heille yleensä?"

"Mikä on sopivaa", hän vastasi. Muutaman muun tällaisen kysymyksen jälkeen tajusin, että en saa johdonmukaista esitystä tämän miehen opetuksista, olettaen tietysti, että hänellä oli sellaista. Hän oli hyvä esimerkki siitä, mistä olen juuri puhunut. Hänellä ei ollut oppia tai käytäntöä, jonka hän välitti kaikille, jotka tulivat tapaamaan häntä.

Hän vastasi kysymyksiin tapauskohtaisesti.

Istuin hiljaa noin kymmenen minuuttia, kun tohtori Poy puhui Gujratiksi parille muulle vierailijalle. Muutaman minuutin aikana koin hiljaisuuden, joka oli niin syvää, niin intensiivistä, että se halvaannutti minut fyysisesti.

Hän kääntyi minua kohti ja sanoi hymyillen: "Mikä on seuraava kysymyksesi?"

Hän tiesi, etten pystynyt vastaamaan. Hänen kysymyksensä oli yksityinen vitsi välillämme, jota kukaan muu siellä ei olisi ymmärtänyt. Minusta tuntui kuin koko ruumiini olisi saanut novokaiiniruiskeen. Olin niin halvaantunut, liikkumattomalla, ekstaattisella tavalla, etten voinut edes hymyillä hänen huomautukselleen.

Hän katsoi minua ja sanoi: ”Ei ole sellaista asiaa kuin oikea menetelmä; on vain oikea yritys. Mikä tahansa valitsemasi tekniikka toimii, jos noudatat sitä tarpeeksi voimakkaasti. Pyysit opetuksiani ja tässä he ovat: "Osa-aikaiset sadhut eivät valaistu."

Yhdellä tasolla tämä oli toteamus siitä, että joutuu työskentelemään ahkerasti oman sadhanan kanssa, mutta samalla kokemukseni, jonka minulla oli, osoitti minulle selvästi, että opettajan voimakas läsnäolo rauhoittaa mieltä vaivattomasti. Niin paljon tapahtuu opettaja-oppilas kohtaamisessa, jota muut ihmiset, jotka sitä tarkkailevat, eivät huomaa. Melkein jokaisella, jonka tiedän käyneen oikean opettajan luona, on ollut tällaisia kokemuksia, joilla on vähän tai ei mitään tekemistä vaihdettavien sanojen kanssa.

Maalok: On mielenkiintoista, että tuot esille ajatuksen rauhasta oivaltaneen ihmisen läsnä ollessa. Joskus ihmiset puhuvat siitä, että tuntevat olonsa erittäin onnelliseksi tai kuplivaksi tällaisten ihmisten läsnä ollessa, ei niinkään paljon rauhasta. Ovatko onnellisuus ja rauha mielestäsi vastaava asia?

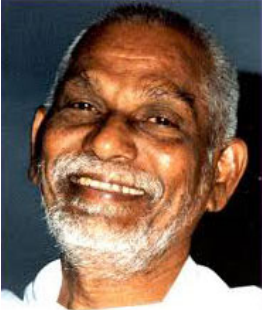
David: Sri Ramana kuvasi joskus Itsen tilaa rauhana ja toisinaan, että se on onnellisuus. Olen käyttänyt näitä termejä usein keskustellessani kanssasi, koska nämä ovat termejä, joihin useimmat ihmiset voivat samaistua. Suurin osa ihmisistä väittää kokeneensa rauhaa tai onnellisuutta jossain vaiheessa, mutta Sri Ramana viittaa siihen vain sanoessaan, että Itse on rauha tai onnellisuus. Hän yrittää kuvailla tilaa, jossa ei ole lainkaan kokemusta. Tätä tilaa on mahdoton kuvailla sanoin, mutta termit 'rauha', 'liikkumattomuus', 'hiljaisuus' ja 'onnellisuus' olivat sanoja, joita hän käytti usein osoittamaan lopullisen tilan luonnetta.

Se mitä kuvaillet "kuplivaksi" kokemukseksi, ekstaasin tai ilon tunteiksi, ovat miellyttäviä mielentiloja. Ne eivät ole todellista tietoisuutta siitä, mitä jää jäljelle, kun mieli itsessään on kokonaan poissa.

Maalok: Kaikkien muiden piirteiden lisäksi Maharshi korosti eniten nöyryyttä. Mutta nöyryys on yksi vaikeimmista asioista. Itse asiassa, jos yrität olla nöyrä, sillä on usein päinvastainen vaikutus. Voitteko kertoa tutkimuksistasi ja jnanien tapaamisistasi heidän opetuksistaan, jotka auttaisivat etsijää tässä suhteessa?

David: Olen kanssasi samaa mieltä siitä, että Maharshi arvosti nöyryyttä. Hänellä itsellään oli luonnollinen, vaivaton nöyryys ja hän painotti usein, että nöyryys oli välttämätöntä henkiselle kehitykselle. Mutta miten sitä harjoittaa? Tämä on iso ongelma, koska yritys olla nöyrä on vain egon omaksuva uusi käyttäytymismalli. Jos se tehdään tarkoituksella, se ei ole todellista nöyryyttä.

Lakshmana Swamy

Lakshmana Swamy, Sri Ramanan suora opetuslapsi korostaa myös nöyryyttä, jopa toisinaan sanoen, että yksin nöyryys riittää saavuttamaan Itsen. Hän kuitenkin määrittelee nöyryyden 'mielen nöyryyttävän itsensä Itsen edessä'. Minusta tämä on todellista nöyryyttä. Missä tahansa määrin mielesi on antautunut Itselle sisälläsi, siinä määrin olet nöyrä. Sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, miten käyttäydyt muiden ihmisten kanssa. Jos heikentyneestä mielestä tuleva sisäinen nöyryys on olemassa, todellinen nöyryys ilmenee ulkoisessa käyttäytymisessä. Nöyryys on egottomuutta ja egottomuus saavutetaan saamalla mieli palaamaan sen lähteeseensä, Itseen.

Saanen lukea sinulle otteen kirjasta, Sri Ramana Darsanam, jonka olen hiljattain toimittanut. Sri Ramana puhuu nöyryyden välttämättömyydestä:

Nöyryyden voima, joka antaa kuolemattomuuden, on tärkein voimien joukossa, joita on vaikea saavuttaa. Koska oppimisen ja muiden vastaavien hyveiden ainoa hyöty on nöyryyden saavuttaminen, pelkkä nöyryys on viisaiden todellinen koriste. Se on kaikkien muiden hyveiden varasto ja siksi se mainitaan jumalallisen armon rikkautena. Vaikka se on yleensä tyypillistä viisaille ihmisille, se on erityisen välttämätön sadhuille.

Koska suuruuden saavuttaminen on mahdotonta muuten kuin nöyryyden kautta, kaikilla harjoitteilla, kuten yama ja niyama, jotka ovat erityisesti määrätty henkisen tien pyrkijöille, on tarkoitus vain nöyryyden saavuttaminen. Nöyryys on todellakin egon tuhoamisen tunnusmerkki. Tämän vuoksi sadhut itse ylistävät nöyryyttä heille sopivaksi säännöksi.

Lisäksi niille, jotka asuvat Arunachalassa, se on välttämätöntä kaikin tavoin. Arunachala on pyhä paikka, jossa jopa Jumalan, Brahman, Vishnun ja Saktin ruumiillistukset nöyryivät. Koska sillä on valta nöyryyttää jopa niitä, joita ei nöyryytä, ne, jotka eivät nöyryy Arunachalassa, eivät varmasti saavuta tätä lunastavaa hyvettä missään muualla. Korkein Herra, joka on korkeimmasta korkein, loistaa vertaansa vailla vain siksi, että hän on nöyristä nöyrin. Kun nöyryyden jumalallinen hyve on tarpeen jopa Korkeimmalle Herralle, joka on täysin riippumaton, onko tarpeen korostaa, että se on ehdottoman välttämätöntä sadhuille, joilla ei ole tällaista riippumattomuutta? Siksi, samoin kuin heidän sisäisessä elämässään, myös heidän ulkoisessa elämässään, sadhujen tulisi olla täydellisen nöyriä. Ei ole niin, että nöyryys on välttämätöntä vain Herran palvojille; jopa Herralle se on ominainen hyve.

Tämän otteen viimeisessä kappaleessa Sri Ramana mainitsee, että Jumala Itse johtaa suuruutensa nöyryydestä. Tätä näkökulmaa en ole koskaan löytänyt muiden opettajien toimesta. Me kaikki kuvittelemme Jumalaa olentona, jolla on ääretön voima. Sri Ramana on tallenteiden mukaan sanonut, ehkä hieman hassusti, että Jumala sai työnsä siksi, että Hän oli maailmankaikkeuden nöyrin olento, eikä siksi, että Hän oli voimakkain. Tässä on kaksi hänen lausuntoaan aiheesta:

Ihmisen suuruus kasvaa siinä määrin, kuin muuttuu nöyräksi. Syy siihen, miksi Jumala on ylin siinä määrin, että koko maailmankaikkeus kumartuu Hänen puoleensa, on Hänen ylevä nöyryystila, jossa pettävä ego ei koskaan nouse esille tietoisesti.

Eikö Jumala ole niin arvokkaasti palveleva, kaikkia maailman olentoja kohtaan, että Jumala on osoittanut arvonsa palveluksesta, jota koskaan on maailmassa tehty? Näkemällä Itsensä kaikessa, olemalla nöyrä kaikille palvojilleen, jotka kumartavat kaikkia ja pysytellen luonnollisesti sellaisella nöyryyden asteella, ettei mikään voi olla Häntä nöyrempi, korkeimman tason tila on suotu Herralle.

Kaikki tämä voi kuulostaa erittäin erikoiselta, ellei ymmärretä, että nöyryys samaistetaan egottomuuteen, eikä eräänlaiseen 'mukavaan' tai sosiaalisesti hyväksyttävään käyttäytymiseen. Jumala on Jumala, koska hän on täysin egoton, nöyrä, eikä siksi, että Hän on kaikkivoipa tai kaikkietävä.

Maalok: Ramana Maharshilla itsellään ei koskaan ollut fyysistä gurua - tarkoitan ketään elävää henkilöä. Onko oikein sanoa, että hän rohkaisi ihmisiä usein olemaan yhteydessä sisäiseen Guruun, Itseen, fyysisen gurun sijasta? Toisaalta hänen suora opetuslapsensa Sri Lakshmana Swamy (joka oivalsi Itsen Ramana Maharshin läsnäollessa) sanoo, että elävä fyysinen guru on välttämätön itseoivallukseen. Voitko selventää näitä näennäisesti ristiriitaisia näkökulmia? Mikä on paras ymmärryksesi tästä aiheesta?

David: Sri Ramanalla itsellään ei koskaan ollut gurua ihmisen muodossa, mutta hän on tallenteiden mukaan sanonut, että Arunachala vuori oli hänen Gurunsa. Palvonnallisissa runoissaan hän kertoo, että Arunachala on hänen Gurunsa, Itse ja Jumala. Joten hänen Gurullaan oli fyysinen muoto, vaikkei ollut ihmisenkaltainen.

Sri Ramana opetti aina, että Guru on välttämätön jokaiselle, joka haluaa oivaltaa Itsen. Puhuessaan tästä aiheesta hän yleensä sanoi, että Itse on fyysisen gurun muodossa, joka ohjeistaa palvojaa ja valvoo hänen etenemistään. Samalla Guru on myös Itse sisällä. Se sisäinen Itse, tuo sisäinen guru, vetää mielen itseensä ja jos mieli on tarpeeksi kypsä, sisäinen Guru hävittää mielen kokonaan. Sekä sisäinen, että ulkoinen Guru vaaditaan työn suorittamiseksi loppuun.

Olet maininnut Lakshmana Swamyn henkilönä, joka sanoo, että elävä ihmis -Guru on välttämätön palvojille, jotka haluavat oivaltaa Itsen. Hän on kirjoitusten mukaan sanonut, että joissain hyvin harvinaisissa tapauksissa sisällä oleva Itse voi yksin toimia Guruna ja saada aikaan valaistumisen. Hän asettaa Ramana Maharshin tähän luokkaan. Hänen mukaansa suurin osa ihmisistä tarvitsee fyysisen gurun. En usko, että tämä eroaa liian paljon siitä, mitä Sri Ramana sanoi useaan otteeseen.

Etelä-Intian saiva-uskonto kertoo kolmesta etsijäryhmästä. Ensimmäisen ja suurimman kategorian henkilöt tarvitsevat ihmisenkaltaisen Gurun, koska heillä on suuri määrä epäpuhtauksia tai henkisiä esteitä. Toinen kategoria sisältää palvojia, jotka ovat paljon puhtaampia. Nämä ihmiset voivat oivaltaa Itsen saamalla Jumalan näyttäytymään heille Gurun muodossa ohjaten ja valaisten heitä. Monet vanhoista Saiva-pyhistä, joiden kirjoitukset ja tarinat ovat nyt osa Saivan kaanonin, kuuluvat tähän luokkaan.

Korkeimmassa luokassa ovat ne hyvin harvinaiset sielut, jotka kykenevät oivaltamaan itsensä Itsen voiman kautta.

Mielestäni niiden ihmisten lukumäärä, jotka pystyvät oivaltamaan Itsen ilman elävän Gurun apua, on hyvin, hyvin pieni.

Maalok: Antautuminen Jumalalle tai Gurulle on nykyään harvinaista. Mutta olet maininnut, että elämässäsi jouduit usein antautumaan. Voisitko kertoa joitain tapahtumia elämästäsi, jotka havainnollistavat kohtalolle antautumista?

David: Me kaikki luulemme, että olemme vastuussa elämästäme, että olemme vastuussa hyvinvoinnistamme ja huollettaviemme hyvinvoinnista. Saatamme myöntää teoreettisella tasolla, että Jumala vastaa maailmasta, että Jumala tekee kaiken, mutta se ei estä meitä suunnittelemasta, juonimasta ja tekemästä. Joskus kohtaamme jotain, jota emme voi hallita - lapsi saattaa kuolla leukemiaan parhaasta lääketieteellisestä hoidosta huolimatta - joten käännyimme Jumalan puoleen ja pyydämme jumalallista väliintuloa. Tämä ei ole antautumista; se on vain lisää tekemistä. Siinä etsii lisäresursseja, kun kaikki perinteiset ovat epäonnistuneet.

Antautuminen on erilaista. Se on sen tunnustamista, että Jumala ylläpitää maailmaa joka minuutti joka päivä, että Hän ei ole vain ylimääräinen resurssi, deus ex machina, jonka puoleen käännyttään tarvittaessa. Antautumisessa ei pyydetä, että asiat olisivat toisin; se on hyväksymistä ja kiittämistä siitä, että asiat ovat kuin ne ovat. Se ei ole myöskään hampaiden kiristys stoaismia; se on ilon kokemus Jumalan tarjoamisista riippumatta siitä, mitä ne voivat olla.

Noin kaksikymmentä vuotta sitten luin kristillisen kirjan nimeltä Kiitos Jumalalle. Sen perusajatus on, että pitäisi jatkuvasti kiittää Jumalaa siitä, miten asiat ovat nyt, eikä vedota Häneen, että asiat olisivat eri tavalla. Tämä tarkoittaa sitä, että kiitetään Häntä kaikista kauhistuttavistakin asioista, joita elämässäsi tapahtuu, ei vain Hänen kiittämistään hyvistä asioista, jotka ovat tulossa. Ja tämän ei pitäisi olla vain sanallisella tasolla. On sanottava, että "kiitos, Jumala" itsekseen, kunnes todella tuntee kiitollisuutta. Kun tämä tapahtuu, sillä on merkittäviä ja odottamattomia seurauksia. Annan teille esimerkin.

Tässä kirjassa oli nainen, jonka aviomies oli alkoholisti. Hän oli järjestänyt paikallisessa kirkossaan rukouskokouksia, joissa kaikki olivat rukoilleet Jumalaa pyytäen häntä estämään tämän miehen juomasta. Mitään ei tapahtunut. Sitten tämä nainen kuuli "Kiitos, Jumala" lauseesta. Hän ajatteli: "No. Mikään muu ei ole toiminut. Kokeilen tätä. "Hän alkoi sanoa:" Kiitos Jumalalle, että teit miehestäni alkoholistin." Hän jatkoi sanomistaan, kunnes hän todella alkoi tuntea kiitollisuutta sisällään. Pian sen jälkeen hänen aviomiehensä lopetti omasta tahdostaan juomisen eikä koskaan enää koskenut alkoholiin.

Tätä on antautuminen. Siinä ei sanota: "Anteeksi Jumala, mutta tiedän paremmin kuin sinä, joten voisitko tehdä tämän." Se myöntää: "Maailma on sellainen, jonka Sinä haluat sen olevan ja kiitän Sinua siitä."

Kun näin tapahtuu elämässäsi, ympärilläsi alkaa tapahtua ihmeellisiä asioita. Oman antautumisen voima, oma kiitollisuutesi, muuttaa tosiasiasa ympärilläsi olevia asioita. Kun luin tämän ensimmäisen kerran, ajattelin: "Tämä on outoa, mutta se saattaa toimia. Kokeilenpa sitä."

Elämäni siinä vaiheessa minulla oli ollut ongelmia neljän tai viiden ihmisen kanssa, joiden kanssa yritin harjoittaa liiketoimintaa. Päivittäisistä muistutuksista huolimatta he eivät tehneet asioita, joita he olivat luvanneet tehdä. Istuin alas ja aloin sanoa 'Kiitos herra X:lle, joka ei tehnyt tätä työtä. Kiitos herra Y, että yritit huijata minua viimeisimmästä tekemästämme sopimuksesta' ja niin edelleen. Tein tätä parin tunnin ajan, kunnes tunsin vihdoinkin voimakkaan kiitollisuuden tunteen näitä ihmisiä kohtaan. Kun heidän kuvansa tuli mieleeni, en muista kaikkia turhautumisia, joita olin kokenut heidän takiaan. Minulla oli vain mielikuva heistä, joita kohtaan tunsin kiitollisuutta ja hyväksyntää.

Seuraavana aamuna, kun menin töihin, kaikki nämä ihmiset odottivat minua. Yleensä minun piti mennä metsästämään heitä kuunnellen heidän uusia tekosyytä. Kaikki hymyilivät ja kaikki olivat tehneet töitä, joita olin antanut heille päivien ajan tehtäväksi. Se oli hämmästyttävä todistus rakastavan hyväksymisen voimasta. Kuten kaikki muutkin, olen edelleenkin jumissa tekemisen, tekemisen ja tekemisen maailmassa, mutta kun kaikki väärin tehdyt tekoni ovat tuottaneet hallitsemattoman sotkun, yritän vähentää uskoani siitä, että "minun" on tehtävä jotain tämän ongelman ratkaisemiseksi ja alkaa kiittämään Jumalaa sotkusta, jonka olen itse tehnyt. Muutama minuutti tätä riittää yleensä okaisimmankin ongelman ratkaisuksi.

Kun olin kuusitoista, otin purjelentokurssin. Ensimmäisen kerran, kun minulle annettiin hallintalaitteet, purjelentokone heilui kaikkialle, koska reagoin tai pitäisi sanoa liikareagoin jokaiseen koneen pienelle vaihtelulle. Lopuksi ohjaaja otti ohjaimet pois minulta ja sanoi "Katso tätä." Hän asetti purjelentokoneen tasaiselle lennolle, asetti hallintalaitteet keskiasentoon ja päästi sitten irti niistä. Purjelentokone lensi itseksensä ilman huojuntaa, eikä kenenkään käsissä ollut ohjaimia. Kaikki vaikutukseni olivat vain häirinneet purjelentokoneen luonnollista kykyä lentää itse. Näin elämässä on meillä kaikilla. Uskomme edelleen, että meidän on "tehtävä" asioita, mutta kaikki tekemme vain aiheuttavat ongelmia.

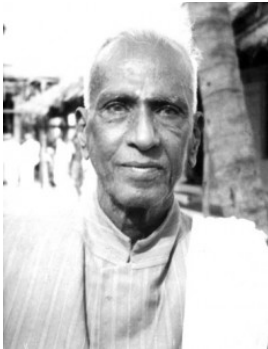
En väitä, että olen oppinut pitämään käteni pois elämän hallintalaitteista ja antanut Jumalan lentää elämäni puolestani, mutta muistan kaiken tämän huvittuneen, kun ongelmat (tietysti kaikki itsensä aiheuttamat) ilmestyvät yhtäkkiä. Esimerkiksi muutama viikko sitten löysin itseni keskeltä julkaisudraamaa, joka näytti olevan täysin ratkaisematon. Se oli sellainen sotku, etten edes yrittänyt puhua kaikkien mukana olevien ihmisten kanssa. Menin sen sijaan Sri Raman samadhille, panin käsikirjoituksen sen eteen ja selitin mitä oli tapahtunut. Kiitin häntä draamasta ja lisäsin: "Tämä on sinun vastuullasi, ei minun." Minulla oli silmäni kiinni, kun sanoin tämän. Kun avasin ne, siellä oli vanha ystävä, joka tarjosi minulle suklaa-sirukeksejä, jota ei ollut koskaan tapahtunut. Otin ne Ramanan prasadina. Myöhemmin sinä päivänä ongelma ratkaistiin viidessä minuutissa. Kaikki päähenkilöt (jotka olivat olleet liikkumattomia antagonistejä edellisenä päivänä) kokoontuivat yhteen ja työ valmistui sopuisasti ennätysajassa.

Maalok: Luulen kuullessani joitain yllä mainituista esimerkeistäsi (jotka kaikki johtivat toivottuihin lopputuloksiin), että voimme ehkä väärin päätellä, että jos haluamme saada asiat hoidetuksi tavallamme, meidän olisi hyväksyttävä tämä temppu jättää asiat Jumalan tehtäväksi. En usko, että tarkoittit sitä. Kuvailmassasi tilassa ihmisellä ei todellakaan ole valinnan mahdollisuutta asioiden toimimiseen tavalla tai toisella. Onko se totta?

David: Joo. Kiitollisuus siitä, miten asiat ovat, on tavoite. Ei ole temppu saada mitä haluat. Jos asiat menevät hyvin, se on vain sivuvaikutus. Se ei ole antautumisen päätarkoitus. Antautuminen on tavoite ja päämäärä sinänsä.

Saamen lukea sinulle pari vastausta, jotka Sri Ramana antoi palvojalle, joka kysyi antautumisesta. Devaraja Mudaliar tallensi ne 1940-luvulla kirjaan *Day by Day with Bhagavan*:

Devaraja Mudaliar

Kysymys: Eikö totaalinen tai täydellinen antautuminen edellytä, että ihmisellä ei tulisi olla edes vapautumisen tai Jumalan halua?

Vastaus: Täydellinen antautuminen vaatii, ettei sinulla ole omaa halua. Sinun on oltava tyytyväinen siihen, mitä Jumala antaa sinulle ja se tarkoittaa, että sinulla ei ole omia halujasi.

Kysymys: Nyt kun olen tyytyväinen tähän kohtaan, haluan tietää, mitkä ovat eri vaiheet saavuttaa antautumisen.

Vastaus: On olemassa kaksi tapaa. Yksi on etsimällä 'minän' -lähdeä ja sulautuminen siihen lähteeseen. Toinen on tunne ”Olen avuton; pelkästään Jumala on kaikki voimainen ja paitsi heittäytymällä täysin hänen armonsa varmaan, ei ole muuta turvaa minulle.” Tällä menetelmällä kehittyä vähitellen vakuus siitä, että yksin Jumala on olemassa ja että egoa ei noteerata. Molemmat menetelmät johtavat samaan tavoitteeseen. Täydellinen antautuminen on toinen nimi jnanalle tai vapautumiselle.

Ensimmäisessä vastauksessa Sri Ramana antaa vastauksen, että todellinen antautuminen on olemista tyytyväinen siihen, mitä Jumala antaa sinulle, ilman että haluaisi, että elämäsi olisi erilainen. Toisessa vastauksessa hän selittää, että tätä tavoitetta voidaan lähestyä asteittain. Luulen, että Sri Ramana tiesi, ettei kukaan voi heti luopua kaikista ajatuksista, ideoista, toiveista ja vastuista, joten hän rohkaisi harrastajia tekemään sen asteittain. Voimme aloittaa antautumisen tiellä luovuttamalla Jumalalle joitain elämän pienistä velvollisuuksista, joiden uskomme olevan meidän ratkaistavanamme. Kun meistä tuntuu, että Jumala on tehnyt hyvää työtä niiden hallinnassa, meillä on enemmän uskoa Häneen ja meitä rohkaistaan luovuttamaan yhä enemmän elämästämme Hänelle. Tarinat, jotka aiemmin kerroin, kuuluvat tähän antautumisen vaiheeseen.

Sri Ramana rohkaisi toisinaan palvojiaan antamaan hänelle kaikki heidän ongelmansa. Toisin sanoen, kertoa hänelle niistä ja unohtaa ne sitten. Yksi hänen pysyvistä metafooristaan oli junamatkustaja, joka vaatii matkatavaroidensa pitämistä oman päänsä päällä sen sijaan, että laittaisi ne lattialle ja rentoutuisi. Tämän taustalla on ajatus, että Jumala ylläpitää maailmaa ja huolehtii kaikesta sen toiminnasta ja ongelmista. Jos otamme osan näistä ongelmista omalle päällemme, aiheutamme vain tarpeetonta kärsimystä itsellemme. Sri Ramana kertoo meille, että Jumala ohjaa junaan, joka muodostaa elämäme tällä maan päällä. Voimme istua alas ja rentoutua tietäen, että hän vie meidät määränpäähämme, emmekä häiritse, tai kuvittele olevamme vastuussa kaikesta. Voimme juosta edestakaisin junan käytäviä 100 kiloa päällämme. Se on meidän valintamme.

Kun harrastajat antoivat ongelmansa Sri Ramanalle, se oli sama kuin luovuttaisi ne Jumalalle. He alistuivat samaan jumalalliseen auktoriteettiin, antautuen saman voiman elävälle manifestaatiolle. Tässä on joitain lausuntoja, jotka Sri Ramana antoi tästä aiheesta. Olen ottanut ne kirjasta, jonka parissa parhaillaan työskentelen. Muruganar on alun perin kirjannut jokaisen lauseen tamilijakeina:

Minun palvojillani on pätevyys iloita runsaasti, kuten keisarin lapsilla.

Hylkää [maailman] draama ja etsi Itse sisälläsi. Sisällä pysyen, suojelen sinua, varmistaen, ettei sinulle aiheudu haittaa.

Jos tutkit ja tunnet minut, asukin sisälläsi, siinä tilassa ei ole mitään syytä huolehtia maailmasta.

Jotta samsaran polttama julma sairaus päättyisi, oikea hoitomuoto on uskoa kaikki taakkasi minulle.

Jotta tarpeettomat ahdistuksenne lakkaisivat, varmista, että kaikki taakkasi luovutetaan minulle rohkealla toiminnalla riippuen täysin armosta.

Jos luovutat kaikki velvollisuutesi kokonaan minulle, hyväksyn ne omikseni ja hoidan niitä.

Miksi sinulla on huolia, kun koko taakan kantaminen on minun vastuullani?

Kauan sitten tarjosi kehosi, omaisuutesi ja sielusi minulle, mikä teki niistä minun, joten miksi pidät asioita kuten "minä" ja "minun" edelleen mukana ja yhdistät itsesi niihin?

Etsikää armoani sydämessä. Ajan pois pimeyden ja näytän sinulle valon. Tämä on minun vastuullani.

Nämä jakeet tulevat alaotsikosta, jonka otsikkona on ”Bhagavanin lupaukset”. Kun ihmiset antautuivat hänelle kokonaan, hän hoiti heidän elämänsä enemmän kuin mielellään. Melkein kaikki huomasivat, että kun hän luovutti vastuun taakan elämästään Sri Ramanalle, ongelmat vähenivät tai hävisivät kokonaan.

Guru on ensisijaisesti opettamassa totuutta, antamassa armon opetuslapsilleen ja vapauttamaan hänen luokseen tulevat kypsät sielut. Mutta hänellä on myös tämä erittäin mukava sivutehtävä, että hän pystyy hoitamaan palvojiansa asioita paljon paremmin kuin he pystyvät.

Maalok: Ramana Maharshi oli erinomainen elävä esimerkki välinpitämättömyydestä. Sanotaan kuitenkin, että jos oli jotain, johon hänellä oli vähäinen kiintymys, se oli Arunachala. Ehkä voisit selittää, miksi Maharshi ei koskaan muuttanut Arunachalasta saavuttuaan sinne teini-ikäisenä.

David: Arunachala on ollut henkinen magneetti niin kauan kuin asiakirjoja on pidetty. Erilaiset pyhimykset, joogit ja hengelliset etsijät ovat tunteneet sen kutsun vähintään 1500 vuotta, luultavasti paljon kauemmin. Jokin selittämätön voima vetää ihmisiä tähän paikkaan ja pitää heidät täällä. Tässä yhteydessä nähtynä Ramana Maharshi on vain viimeisin ja kuuluisin pyhimys tunteakseen tämän paikan vetovoiman. Kun hän oli hyvin nuori, hänellä oli intuitiivinen tieto siitä, että sana Arunachala merkitsi Jumalaa tai taivaallista valtakuntaa, mutta tuolloin hän ei tiennyt, että se oli paikka, jossa hän tosiasiallisesti voi vieraila. Hän ei ymmärtänyt tätä ennen kuin hän oli teini-ikäinen. Muutaman viikon kuluttua siitä, kun hän oivalsi itsensä kuudentoista vanhana, hän lähti kotoaan, matkusti Arunachalaan ja vietti lopun elämästään siellä.

Miksi tämä paikka? Hänelle se oli hänen isänsä, hänen Gurunsa ja Jumalansa, Shiva. Voi kuulostaa oudolta sanoa, että vuori voi olla kaikki nämä asiat, mutta Sri Ramana ei ollut yksin nähdessään Arunachalan tässä valossa. Kuuluu paikallinen pyhimys Guru Namasivaya kirjoitti näin muutama sata vuotta sitten:

Vuori, joka ajaa pois hengellisen tietämättömyyden yön. Vuori, joka on todellisen tiedon lamppu palvojilleen. Vuori runsaan tiedon muodossa. Vuori, joka ilmaantui minulle, pelkälle koiralle, isänä, äitinä ja Sadguruna: Annamalai.

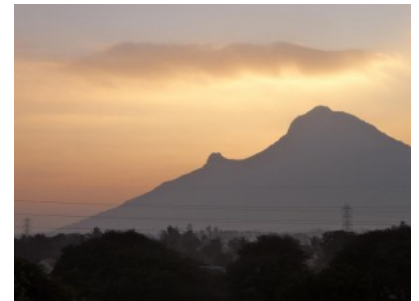
”Annamalai” on vuoren tamilinkielinen nimi. Näin sanoo Arunachalan tamiliprana, myös vuosisatoja sitten kirjoitettu, tämän paikan pyhydestä:

Alkaen näistä ensimmäisistä ja jatkaen nykypäivään, monet ovat saavuttaneet kuolemattoman vapautumisen tilan olemalla Arunassa [chalassa] ajatuksissaan, rakastavasti ylistäen sitä, kuulemalla siitä ja sitten tulemalla katsomaan sitä ja tehdä pradakshina jalkaisin, asumalla siellä vanhurskaudessa, kävelemällä siellä totuuden tiellä, uimalla sen laajoissa altaissa ja tekemällä hyviä töitä, suorittamalla pyhää palvelusta temppelissä ja palvoen siellä sen Säteilävän Valon jalkojen juurella.

Se on tämän paikan perinne. Koko historiansa ajan Arunachala on houkuttellut innokkaita etsijöitä ja vapauttanut heidät. Yllättävää kyllä, se on edelleen suhteellisen tuntematon jopa Intiassa.

Auringonlasku Arunachalalla

Arunachalaa on aina pidetty Shivan ilmentymänä, ei vain Hänen symbolina tai paikkana, jossa Hän asustaa. Itse vuori on lingam, jolla on Shivan täysi voima ja auktoriteetti. Tätä miljoonat Etelä-Intialaiset uskovat ja heidän uskomustaan tukevat monet suuret pyhimykset, jotka ovat todistetusti sanoneet, että tämän vuoren voima aiheutti heidän oman hengellisen vapautumisensa. Ramana Maharshi oli yksi heistä. Hän oli melko kategorinen siitä, että Arunachala oli hänen Gurunsa ja että Arunachala oli ollut tekijänä, joka aiheutti hänen itseoivalluksensa.

Tässä kontekstissa nähtynä, miksi hän ei viettäisi loput fyysistä elämästään sen läheisyydessä?

Sri Ramana rakasti tätä vuorta intohimoisesti. Hän kirjoitti siitä palvonnallista runoutta, joka toisinaan hipoi ekstaasia ja jokaisen viidenkymmenenneljän vuoden ajan, jolloin hän asui täällä, häntä ei koskaan pystytty suostuttelemaan lähtemään yli kilometrin etäisyydelle vuoren juurelta.

Kysymys: Kuinka Arunachalan vuoresta tuli niin voimakas paikka? Onko syynä ne kaikki pyhiinvaeltajat, jotka ovat tulleet tänne vuosisatojen ajan ja palvoneet sitä?

Bhagavan kävelyllä Arunachalalla apulaisensa kanssa.

David: Tämä kysymys kiinnostaa minua, mutta minulla ei ole siihen vastausta. Sri Ramana sanoi yhdessä runoissaan, että "Salaperäinen on tapa, jolla se toimii, kaiken inhimillisen ymmärryksen tuolla puolen." Hän tunnisti selvästi sen voiman, mutta en usko, että hänellä olisi selitystä siihen.

Kuulin vuosia sitten Lakshmana Swamyn tekemän seuraavat huomautukset vuoresta. "Kun katselen Arunachalaa, tiedän, että olen jnanan läsnä olossa. Kukkulalta tulee sama energia, jonka tunsin istuessani Bhagavanin läsnä ollessa."

En usko, että tällaista energiaa kertyy kaikesta palvojien rukouksista ja palvonnasta. Itse asiassa mielestäni se on päinvastoin. Ihmiset harjoittavan täällä palvontaa, koska jollain intuitiivisella tasolla he kokevat voiman tulevan vuorelta.

Lakshmana Swamy näyttää aistivan henkistä voimaa odottamattomissa paikoissa. Päivinä, jolloin hän oli helpommin lähestyttävissä, kun hän liikkui enemmän pihapiirinsä ulkopuolella, hän kommentoi toisinaan voivansa tunkea pieniä määriä henkistä voimaa tietyissä paikoissa, eläimissä, puissa ja jopa ilmeisesti elottomissa kohteissa. Hänellä näyttää olevan ominaisuus, joka poimii näitä säteilyjä. Mutta ei mitään verrattuna siihen voimaan, jonka hän tunsii säteilevän Arunachala vuorelta. Hänelle, Sri Ramanalle ja monille muille täällä olleille pyhimyksille tämä vuori säteilee Itsen voimaa tavalla, jota mikään muu paikka ei tee. Jnanasambandhar, kuuluisa tamilipyhimys, joka tuli tänne kuudennella vuosisadalla, kuvasi sitä yhdessä runoissaan "tiivistetyksi jnanaksi". Pidän siitä kuvauksesta. Se toistaa Arunachalan päämyyttiä, jossa Shiva tiivistyy säteileväksi valopylväänä vuoren muotoon palvojille, jotka haluavat palvoa näkyvää muotoa. Tämän tapauksen jälkeen voidaan sanoa, että vaikka alkuperäisen valopylvään kirkkaus on kadonnut, Shiva-jnanan tiivistetty henkinen säteily on edelleen olemassa. Vuorelta tuleva energia on niin voimakasta, niin mahtavaa, että jopa suurimmat pyhimykset, kuten Sri Ramana, vain katselevat sitä ihmetellen.

Kun Lakshmana Swamy muutti ensimmäisen kerran takaisin Arunachalaan noin kaksitoista vuotta sitten, hän asui alun perin vuokratessa huoneessa, jossa ei ollut ikkunoita mäkeen päin. Hän näki vain pienen kallion paljastuksen vuoren länsipuolen juurella yhdestä sivuikkunastaan. Se oli kuitenkin enemmän kuin tarpeeksi hänelle. Saradamma kertoi minulle, että hän istuu ikkunan vieressä ja katseli hurmiossa tätä pientä osaa vuoresta tuntikausia. Kuten omaa Guruaan, Sri Ramanaa kohtaan, vuorelta tuleva voima kiinnitti huomionsa itseensä ja piti sen siinä.

Sri Ramana kirjoitti kerran yhdessä säkeistään Arunachalalle:

Olen löytänyt uuden asian! Tämä vuori, luonnonmagneetti, pidättää niiden mielenliikkeet, jotka paljon sitä ajattelevat, vetää hänet kasvokkain sen kanssa ja kiinnittää hänet liikkumattomaksi, ruokkien näin kypsää sielua. Mikä ihme!

Kun ei ole mieltä, joka pettää sinua uskomaan, että tarkastelet vain vuoren muotoa, Arunachalan voima pakottaa huomiosi siinä määrin, että joskus on vaikea katsoa toisaalle.

Tein kerran istumajärjestelyt yhdelle Lakshmana Swamyn julkisista darshanista. Laitoin hänen tuolinsa osoittamaan mäkeä kohti.

Saradamma näki mitä olin tehnyt, nauroi ja sanoi: ”Jos jätät sen tuohon asentoon, hän ei huomaa ketään. Hän viettää koko ajan vuorta katsellen. Jos haluat hänen katsovan ihmisiä, laita tuoli niin, että se osoittaa pois päin vuoresta. Silloin ei ole häiriötekijöitä.”

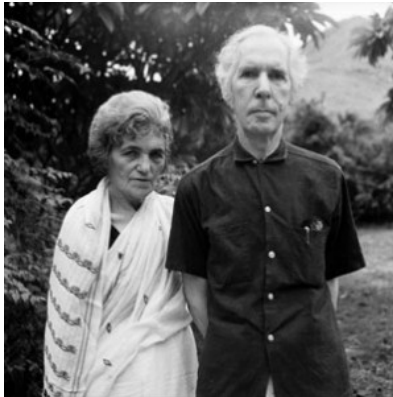
Kysyin häneltä kerran: ”Kuinka tämä vuori valaistu?” Vaikuttaa omituiselta kysymykseltä, mutta en voinut ajatella sanovan sitä muulla tavalla. Tässä oli tämä hyvin kiinteä graniittikivinen massa, joka säteili Itsen voimaa. Kuinka siitä tuli sellainen?

Hän sanoi, että hän ei tiennyt eikä voinut spekuloida. Hän tunsu selvästi sen voiman, mutta hän ei voinut ajatella mitään skenaarioita, joka selittäisi miten se tapahtui.

Esitin pari johdattelua kysymystä, kuten: ”Oliko olemassa jotain valaistunutta olentoa, joka otti tämän kukkulan muodon tai tuli yhdeksi sen kanssa jollain tavalla?” Hän sanoi "ei" tuolle ja kaikille muille ehdotuksilleni. Lopulta olimme palanneet Sri Ramanan kommenttiin, "Salaperäinen on tapa, jolla se toimii, kaiken inhimillisen ymmärryksen tuolla puolen."

Edellisessä virkkeessä, muuten, sanotaan: "Katso, siellä se seisoo kuin järkkymättömänä." Tavalliset ihmiset, joilla on mieli, katsovat tätä vuorta ja näkevät tiedottoman kiven. Ne, joilla on todellinen visio, tulevat tänne ja näkevät ja tuntevat Shiva-jnanan säteilyä.

Lucia ja Arthur Osborne Tiruvannamalin puutarhassaan

Maalok: Onko totta, että Ramana Maharshi rohkaisi ihmisiä tekemään pradakshinaa pyhän Arunachala-vuoren ympärillä niin usein kuin mahdollista? Eikö tällaisen käytännön suosittaminen ole hiukan "pois synkasta" hänen yleisen opetuksensa kanssa paikoillaan olemisesta? Voisitko selittää myös tämän pradakshinan tekemisen merkityksen?

David: Arthur Osbornen vaimo Lucia Osborne antoi mielenkiintoisen kommentin *The Mountain Path* lehdessä noin kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Hän kirjoitti, että Sri Ramana ei koskaan määrännyt henkistä harjoitusta kenellekään, ellei

häneltä ensin pyydetty neuvoa. Tästä säännössä oli kuitenkin yksi poikkeus: hän rohkaisi ihmisiä usein kävelemään vuoren ympäri, vaikka he eivät olisi kysyneet, pitäisikö heidän tehdä se.

Kun Sri Ramana puhui 'paikoillaan olemisesta', hän ei puhunut liikuttamattomasta lattialla istumisesta. Hän puhui sen sijaan henkisestä hiljaisuudesta. Hän kannatti Arunachalan pradakshinaa keinona päästä tähän hiljaisuuteen. Kunju Swami on tallentanut tarinan, jossa Sri Ramana puhuu eräänlaisesta 'kävelysamadhista', joka joskus ottaa valtaansa, kun henkilö tekee pradakshinaa.

Se on kaikki epäloogista, eikä edes Sri Ramanalla ollut selitystä siitä, kuinka ja miksi se toimii. Jos epäilijät, jotka halusivat olla vakuuttuneita pradakshinan tehokkuudesta, kysyivät häntä siitä, hän sanoi "Kokeile ja katso." Hän oli pitkästä kokemuksestaan havainnut, että yhden pradakshinan suorittaneet ihmiset nauttivat siitä aina ja pian sen jälkeen haluavat tehdä sen uudestaan. Muutaman mäen kiertämisen jälkeen suurin osa ihmisistä oli vakuuttuneita siitä, että se teki heille jotain hyvää. Ihminen vakuutettiin pikemminkin kokemuksella kuin millään ymmärrettävällä tai rationaalisella selityksellä.

Kun Sri Ramana lähetti ihmisiä tekemään pradakshinaa, hän lähetti heidät kommunikoimaan oman Gurunsa kanssa muutaman tunnin. Kävellessään vuoren juuren ympärillä on aina tietoinen sen uhkaavasta läsnäolosta. Kun tunnet jatkuvasti vuoren muuttuvan muodon kävellessäsi sen ympäri, kiinnität huomiosi sen erittäin latautuneeseen jumalalliseen muotoon. Ja kun mieli on saanut yhteyden siihen jumalalliseen muotoon, armoon, sen muodon energia alkaa virrata. Tämä hiljentää ihmisen, avautuessaan vuoren voimalle.

Minun on myös mainittava, että Sri Ramana opetti, että tämän vuoren voima ei ole riippuvainen siitä, uskooko joku sitä jumalalliseksi vai ei. Sri Ramana sanoi, että se on kuin tuli. Ne, jotka lähestyvät sitä, poltetaan riippumatta siitä, uskovatko he siihen tai eivä

Maalok: Entä sinä? Mikä tarkalleen ottaen sai sinut jättämään kaiken ja tulemaan Tiruvannamalaille varhaisessa nuoruudessaasi? Voisitko kertoa myös joistakin ympäröivistä olosuhteista, mielentilastasi ja tapahtumista, jotka johtivat tähän?

David: Kohtasin Sri Ramanan opetukset ensimmäisen kerran vuonna 1974 lukemalla yhden harvoista häntä koskevista kirjoista, joita oli julkaistu lännessä. Luin tämän kirjan muutamassa tunnissa ja koko maailmankatsomukseni muuttui heti. Se ei ollut vain uusi tieto, jonka voin arkistoida kaikkiin muihin tietoihin, jotka olin tallentanut aivoihini; se oli elävää tietoa, joka muutti täysin tavan, jolla koin itseni ja ympäröivän maailman. Minun ei tarvinnut miettiä opetuksia tai vakuuttaa itseäni siitä, että ne olivat totta. Tunnistin niiden totuuden heti, kun luin ne.

Eikä se ollut, että vain yksi uskomus oli korvattu jollain toisella. Kyseessä oli pikemminkin kiireisestä, etsivästä mielestä, joka tuli täysin vaiennettua altistumisella korkeamman voiman valolle. Sri Ramanan löytämistä edeltävinä kuukausina olin ostanut ja lukenut monia henkisiä kirjoja. Niiden tiedot oli tallentunut muistiini, mutta mikään niistä ei ollut koskettanut minua. Kun luin Ramana Maharshin sanoja ensimmäistä kertaa, mieleni todella pysähtyi. Lopetin etsinnän ja lopetin henkisten kirjojen lukemisen. Sanoissa oli voima, joka hiljensi mieleni. En arvioinut näitä sanoja ja päätellyt, että ne olivat oikein. Itse sanat menivät suoraan sisälleni, pysäyttivät etsivän mieleni ja antoivat minulle hiljaisuuden tilan, jossa oli vakaumus "Tämä on totuus."

Muutamaa kuukautta myöhemmin keskeytin yliopiston ja menin Irlantiin meditoimaan. Valitsin Länsi-Irlannin, koska se oli kaukana ja halpa. Halusin saada täydellisen tauon kaikista tekemisistäni asioista, kaikista ihmisistä, joiden kanssa olin ollut tekemisissä. Halusin hylätä kaiken trivian, joita oli kertynyt elämäni. Asuin siellä yksin - se oli Limerickin alueella, jos joku haluaa tietää - noin yhdeksän kuukautta, kasvattaen oman ruokani ja mietiskelemällä. Tuon ajanjakson lopussa jouduin lähtemään, koska isäntäni halusi talonsa takaisin. Menin tauolle menemällä Israeliin talveksi ajatellen, että palaan takaisin Irlantiin seuraavana keväänä. Israelissa ollessani nousi ajatus: "Miksi en tekisi nopeaa matkaa Intiaan ennen kuin palaan takaisin Irlantiin?" Päätin tulla tänne muutamaksi viikoksi.

Viikot muuttuivat kuukausiksi ja sitten kuukaudet muuttuivat vuosiksi. Olen edelleen täällä kaksikymmentäkuusi vuotta myöhemmin. Mielestäni avainhetki tuli, kun kävelin Sri Raman samadhin ympärillä. Se on täytynyt olla joskus vuonna 1976. Mietin, kuinka kauan voisin jäädä tänne ennen kuin minun pitäisi mennä "kotiin". Kun kävelin, minussa yhtäkkiä heräsi ymmärrys: ”Minun ei tarvitse mennä kotiin. Tämä on koti. Olen jo kotona.”

Tämä ilmestys itse asiassa pysäytti minut raiteillani. Lopetin kävelyn ja olin yhtäkkiä täynnä onnellisuuden, helpotuksen tulvaa. Jokin minussa tunnusti olevani fyysisesti, henkisesti ja tunnetasolla kotona. Ajatus poistua tai joutua poistumaan ei koskaan enää noussut esille.

Maalok: Entä oma suhteesi Arunachalaan? Voitko kertoa lyhyesti siitä, mitä tämä vuori on tarkoittanut sinulle melkein kolmen vuosikymmenen ajan, jonka olet viettänyt täällä?

Sadhu Om, Muruganarin takana

David: Tulin tänne alun perin Sri Raman ja hänen opetustensa takia. Halusin vain olla paikassa, jossa hän oli asunut ja opettanut. Myöhemmin tajusin, että Arunachalan voima oli todennäköisesti tuonut minut tänne. Yksi Sri Raman palvojista, Sadhu Om, kirjoitti kerran mukavan runon Arunachalasta, vertaamalla sitä tolppaan, johon lehmä on kiinnitetty pitkällä köydellä. Lehmä kävelee tolpan ympäri ja lyhentää köyttä jokaisella kierroksella. Lopulta se on juuttunut tolpan viereen, eikä pysty liikkumaan minnekään. Näin tunnen joskus. Vuori on vetänyt minut tänne, lyhentänyt liekaani tuuma tuumalta, kunnes tunnen olevani painettu sitä vastaan, en pysty menemään minnekään muualla. Se on kuitenkin erittäin onnellinen vankeus. Nautin siitä. Minulla ei ole mitään halua olla missään muualla.

Näen Arunachalan lähteenä, voimakkaana suihkulähteenä aikajanalla, johon kuuluivat paitsi Sri Ramana ja hänen opetuslapsensa, myös kaikki muut pyhimykset, jotka ovat asuneet täällä viimeisen 1500 vuoden aikana. Olen kiinnostunut näistä ihmisistä, mutta en osaa sanoa miksi. Ehkä se johtuu siitä, että kaikki nämä ihmiset ovat kanavia Arunachalan vallan alla.

Minulle Arunachala on jumalallinen voima fyysisessä muodossa. Jos haluat kysyä: ”Miksi olet valinnut viettämään aikuiselämäsi lähellä tätä vuoria Etelä-Intiassa?” Sanoisin ensin: ”En usko, että minulla oli valintaa. Minua veti tänne voima, joka ei ole hallittavissa. ”Sitten voin lisätä:” Miksi en saisi valita viettää päiviäni Jumalan edessä, koska minun on hyväksyttävä, että se on mikä tämä vuori on.”

Maalok: David, on todella ollut suuri ilo keskustella kanssasi sydäimestä-sydämeen. Olen erittäin kiitollinen siitä, että jaoit oivalluksesi ja ylenpalttisen anteliaisuutesi antamalla aikaasi. Meidän kaikkien puolesta sydämellinen kiitos!